

Giới thiệu Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ

Truyện Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Cô gái này thật sự thích chạy cho anh đuổi theo, năm năm trước như thế, năm năm sau vẫn là như thế.

Chẳng lẽ trước khi động lòng cái đó liền tương đối xấu? Nếu không, nghĩ rằng nhị thiếu gia nhà họ Cam bối cảnh hùng hậu, lại tự mình xây dựng sự nghiệp thành công. Gặp gỡ người phụ nữ của mình, anh sẽ thưởng người nhà "Ăn đá lạnh" cộng thêm một câu cú ngay cho tôi.

Đâu có thể nào có kiên nhẫn bao dung cô như vậy — lần hẹn hò đầu tiên để lại cho anh một con chim hồng. Còn ở trong câu lạc bộ tập thể hình đội cho anh cả người toàn nước dơ chán ghét.

Ngay cả lúc té xuống cầu thang cũng có thể kéo anh ngã theo làm đậm thịt. Nhưng những thứ này không phải là thứ tốt nhất để đòi lấy cơ hội để hôn, anh nghĩ nghĩ vẫn là đáng giá,

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Edit: Lavender – Blue

Lúc tan tầm, trên đường đầy xe, lại gặp trời mưa xối xả như trút nước, tốc độ xe càng chậm.

Thấy người đàn ông cách xa trước mắt mấy mét trong một chiếc taxi đã qua đèn đỏ đèn xanh rồi, lòng anh nóng như lửa đốt thúc giục.

“Lại nhanh một chút!”

“Nhét thành như vậy, xe của tôi lại không thể bay, phải nhanh thế nào? Trừ khi Cam nhị thiếu anh đi xuống, dọn sạch sẽ những chiếc xe kia đi, tôi liền có thể nhanh một chút.” Cô gái tóc ngắn lái xe tức giận vút cho anh một cái xem thường. Cô hiểu trong lòng anh vội vàng, nhưng cũng phải xem tình huống chứ.

Người đàn ông định mở cửa xe.

“Tôi xuống xe ở đây.” Sau khi bỏ lại lời nói, anh liền mạo hiểm mưa to, cất bước nhanh chóng đuổi theo chiếc xe taxi kia.

Cô gái lái xe thấy thế lắc đầu thì thầm, “Người này không yêu thì thôi, một khi yêu thật đúng là điên cuồng.”

Người đàn ông liền chết đuổi theo, mắt thấy chỉ thiếu một sườn xe là có thể đuổi kịp, tắc xi lại đột nhiên quẹo phải, lái về phía một con đường ít xe chạy.

Anh trở mắt nhìn khoảng cách của chiếc xe kia ngày càng xa, rốt cuộc cuối cùng biến mất trong tầm mắt anh, anh tức giận gầm thét.

“Giang Tử Tự, em nghĩ cứ như vậy chạy trốn sao? Nói rõ ràng cho anh!”

Đĩ nhiên không có ai đoán hoài đến anh, anh xanh mặt, hai tay chống ở trên đùi thở dốc, một lát sau, anh không chết tâm ngăn một chiếc tắc xi khác lại, tiếp tục đuổi theo.

Đi tới sân bay, không biết cô đi chuyến bay nào, anh kiểm tra từng hãng, may mắn vận khí không tệ, đang hỏi đến hãng hàng không thứ ba liền tra được, thứ ba nhà công ty hàng không thì liền tra được, anh chạy thẳng tới chỗ nhập cảnh.

“Tiên sinh, ông không có hộ chiếu, không thể đi qua.” Hàng cảnh (bảo vệ cửa vào lên máy bay) ngăn lại cả người ướt đầm, quần áo tóc của người đàn ông không ngừng chảy nước.

“Tránh ra, tôi muốn tìm người.” Anh không nhịn được quát lên, bỗng nhiên liếc thấy cách đó không xa một bóng người đã làm xong thủ tục thông quan, anh vội vàng rống to, “Giang Tử Tự, em đứng lại đó cho anh, nói cho rõ ràng.”

Cô gái nghe tiếng, vai nhỏ gầy mơ hồ run lên, dừng bước.

Người đàn ông thấy thế, tình thế hết sức cấp bách đột nhiên vùng một quyền đánh ngã hàng cảnh ngăn anh, xông qua đó.

Đang đi tới trước mặt cô gái thì bốn gã hàng cảnh chia ra bốn phương tám hướng đánh bọc sườn, ngăn anh.

“Vị tiên sinh này, anh đánh lên cảnh sát lại làm cản trở công vụ, xin theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến.”

“Các người rút ngay cho tôi!” Anh tức giận muốn đẩy bọn họ ra.

Bốn gã hàng cảnh lập tức lao đến bắt anh lại, khiến cho anh không có cách nào tiến lên phía trước một bước nữa.

Không động đậy được, liếc thấy cô gái lại tiếp tục đi về phía trước, người đàn ông giận dữ rống to, “Giang Tử Tự, em nghĩ cứ như vậy cụp đuôi chạy trốn sao? Em là kẻ nhát gan! Em trở lại cho anh! Anh không cho phép em đi!”

Cô gái rút cuộc dừng bước chân, từ từ xoay người.

“Anh nào đủ chưa? Không sai, em là kẻ nhát gan ích kỷ, vào giờ phút như thế này, chỉ muốn chạy trốn, cách xa tất cả thị phi. Nếu như anh còn có tôn nghiêm, xin anh không nên dây dưa không nghỉ nữa.”

Cô nói lời rõ ràng bay vào lỗ tai anh, toàn thân anh chấn động, giống như bị người ta hung hăng đâm vào ngực một nhát dao, trừ dùng một đôi mắt khiếp sợ vờn vàng khóa người cô, cổ họng anh căng chặt không phát ra âm thanh nào.

Chỉ có thể nhìn cô sau khi nói hết lời, vô tình quay đầu bước đi, từ đó đi ra khỏi cuộc sống của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Edit: Lavender - Blue

“OMG, bên ngoài mưa to!”

Phát hiện ngoài cửa sổ đột nhiên mưa to rơi tí tách, tiến vào trong phòng họp cao cấp của công ty, giám đốc điều hành mở cửa chuẩn bị mở phiên họp kín, trên khuôn mặt xanh lét của mọi người hiện lên vẻ thảm hại.

Không phải là bởi vì không mang áo mưa, lo lắng sau khi tan việc sẽ bị ướt, mà là trong một ngày mưa lớn như vậy, sẽ xảy ra chuyện thậm chí còn khủng khiếp hơn so với chuyện bị ướt sũng.

“Hi vọng chờ một chút lúc tổng giám đốc bước vào, mưa to đã ngừng.” Giám đốc Thái quản lý nhân sự, chấp tay trước ngực bắt đầu thành kính cầu nguyện.

“Anh không cần nằm mơ, cục khí tượng thông báo hôm nay trận mưa này sẽ kéo dài tới ngày mai.” Giám đốc Hà phụ trách hành chính tổng hợp lắc đầu thờ dài, đã chuẩn bị tâm lý xong.

“Ai, kéo rèm che, không để cho tổng giám đốc nhìn thấy bên ngoài trời mưa, không phải không có việc gì rồi sao.” Giám đốc Điều phòng tài vụ đề nghị ý nghĩ kỳ lạ.

Mọi người bên trong phòng họp ánh mắt xem thường tới kinh bỉ cô gái ngu ngốc.

“Cô cho rằng kéo rèm cửa sổ chỗ này, tổng giám đốc cũng không biết bên ngoài đang mưa sao?” Giám đốc Chung bộ phận R&D (nghiên cứu và phát triển) từ đầu cho cô ánh mắt kinh bỉ, rất hoài nghi người không có đầu óc như vậy, làm thế nào thăng lên chức giám đốc tài vụ.

Thấy vẻ mặt ngờ ngàng của cô, làm như không biết mình có lỗi chỗ nào, giám đốc Vạn bộ phận kế hoạch tốt bụng nhắc nhở cô.

“Tổng giám đốc tới phòng họp, sẽ đi qua một con đường, đường kia khác cửa sổ chỗ này, cô có cách phái bọn họ đi che tất cả sao?”

Giám đốc Điều sững sờ trả lời, “Chỗ đó lại không có rèm cửa sổ.” Bảo cô che thế nào? Lấy báo và hồ dán sao.

“Vậy thì đúng rồi, cho nên, cô kéo rèm cửa chỗ này có tác dụng hay không?” Giám đốc Vạn rất có kiên nhẫn mà nói.

“... . . Vô dụng.” Nghĩ thông suốt điểm này, Giám đốc Điều như đưa đám rũ hai vai buông xuống.

Đang lúc bọn họ nói chuyện, có người mở cửa phòng họp ra, sắc mặt mấy người bên trong rét lạnh, không hẹn mà cùng khẽ ngừng thở, giống như sắp đối mặt với linh hồn quỷ dữ gì.

“Bắt đầu đi. Cuộc họp lần này do ai chủ trì?” Một người đàn ông mang vẻ mặt âm trầm bước vào phòng họp, liền có chút kinh người, đưa tầm mắt nhìn qua mọi người bên trong.

“Là tôi.” Giám đốc Thái giờ tay, bắt đầu chủ trì cuộc họp.

Năm phút sau khi cuộc họp được tiến hành, xuất hiện người thứ nhất hy sinh.

“Giám đốc Dương, khi nào ông trở thành một con bò rồi, tùy ý để người khác dẫm mũi ông đi?” Người đàn ông ngồi ở vị trí chủ tọa lạnh nhạt.

Giám đốc Dương phụ trách nghiệp vụ run run rẩy rẩy giải thích, “Bởi vì Triệu Minh là đại lý hợp tác mua bán lâu dài với chúng ta, cho nên tôi mới chịu đồng ý cho anh ta giá tương đối ưu đãi.”

“Thật sao?” Giọng nói người đàn ông hơi nhẹ, giờ phút này giống như lạnh lùng trong trẻo., “Đại lý hợp tác với chúng ta lâu dài nhiều như vậy, có phải ông muốn cấp cho toàn bộ bọn họ giá ưu đãi không?”

“Dĩ nhiên không phải, bởi vì Triệu Minh mua nhiều hơn các đại lý khác nhiều, cho nên tôi mới giảm giá cho anh ta một chút vậy cũng không quá đáng.”

“Giám đốc Dương, ông cho ông là một người kinh doanh tài năng sao? Ông nặng bên này nhẹ bên kia, nếu để cho các đại lý khác biết được chuyện này, mọi người cũng nháo muốn đổi chiều doanh số, đến lúc đó ông tính giải quyết như thế nào?” Giọng điệu của anh lạnh lùng đến khiến người ta thở không nổi.

Thần kinh giám đốc Dương căng thẳng, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

“Tôi...tôi hiểu, tôi sẽ lập tức hủy bỏ giá ưu đãi cho Triệu Minh.”

Tiếp đó, ngay cả người chủ trì cuộc họp giám đốc Thái cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Giám đốc Thái, gần đây ông rất thích ăn dầu tây phải không?”

“Không có ạ.” Về mặt giám đốc Thái khó hiểu, không hiểu vì sao Tổng giám đốc lại đột nhiên quan tâm tới sở thích của mình.

“Vậy sao ông có thể gây khó khăn với một lượng hàng hóa lớn kia vào đây, cả ngày chỉ nghĩ để lại mỗi dầu tây?”

“Tôi.” Giám đốc Thái nhất thời á khẩu không trả lời được.

Sau đó, mỗi tên giám đốc lúc đang báo cáo, cũng khó thoát khỏi phê bình nghiêm khắc của anh.

Bên trong phòng họp, trần ngập một cỗ áp suất thấp trấn áp người, tất cả mọi người đang cố sức nhịn.

Thật ra thì, bình thường Cam Nhĩ Khiêm cũng không khó chung đụng, nhưng chỉ cần nổi lên một cơn mưa, liền giống như có linh hồn quỷ dữ nhập vào thân anh, nhảy mất bản thân thay đổi.

Không ai biết nguyên nhân, có người lên lút phỏng đoán, thật ra anh bị chứng rối loạn nhân cách, cho nên mỗi khi trời mưa, tâm tình của anh mới trở nên tồi tệ như thế.

Có người suy đoán, một ngày mưa to nào đó, nhất định có đã có chuyện gì xảy ra, cho nên anh mới ghét ngày mưa như vậy.

Cũng có người nói, người phụ nữ anh yêu, trong một ngày mưa vứt bỏ anh theo người đàn ông khác, cho nên mỗi khi gặp trời mưa thì tâm tình anh mới trở nên khó chịu như vậy.

Lời đồn có rất nhiều loại, chỉ có một số ít các người già mới hiểu nguyên nhân chân chính, nhưng những lão thành này không ai dám tùy tiện tiết lộ chuyện riêng của tổng giám đốc.

Cuộc họp kết thúc thì đã là sáu giờ rưỡi, trên mặt mỗi giám đốc đều như được đại xá, bằng tốc độ nhanh nhất rút rời phòng họp.

Nhìn bên trong phòng trống rỗng, đôi mắt Cam Nhĩ Khiêm hung ác nham hiểm liếc về phía ngoài cửa sổ nhìn mưa rơi không ngừng.

Thật lâu sau, anh mới đứng dậy rời khỏi công ty.

“Chị, bên ngoài mưa lớn như thế, chị muốn đi ra ngoài sao?” Giang Tử Kỳ từ lầu hai xuống, phát hiện chị đang chọc cái ô bên cạnh, mặt mắt hồn nhiên ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, cô đi chân trần, đạp trên sàn gỗ phong đi tới bên người chị.

Giang Tử Kỳ thu hồi ánh mắt, nhìn em gái, trên mặt mang theo nụ cười.

“Ừ, chị với Trần Trần có hẹn, hôm nay muốn gặp mặt.” Trong tay cô chỉ có một chiếc ô đơn giản màu vàng nhạt.

“Trời mưa lớn như vậy, em lái xe đưa chị đi, hai người hẹn ở đâu?” Giang Tử Kỳ nghiêng mắt nhìn thấy ngoài phòng mưa không nhỏ, quan tâm nói.

Cô nhẹ lay đầu.”Không cần, Không phải em còn đợi đưa mẹ đi đến nhà đi sao?”

“Còn kịp, mẹ tám giờ mới chịu ra cửa. Em sợ là chị nhiều năm như vậy mới trở về, không quen đường.”

Giang Tử Tự cười khẽ, “Ý định của chị là đến đầu hẻm đón tắc xi đi, em không phải lo lắng chị sẽ bị lạc đường.”

“Vậy được rồi.” Thấy chị kiên trì không muốn mình chờ đi, Giang Tử Kỳ cũng sẽ không miễn cưỡng chị, đưa chị tới cửa.

Mở dù ra, Giang Tử Tự đi vào trong mưa to.

Đi tới đầu đường, bình thường luôn có thể thấy tắc xi màu vàng khắp nơi, hôm nay mặc cho cô vờ tay vẩy mạnh như thế nào cũng không có một chiếc xe nào đồng ý dừng lại, bởi vì trên mỗi chiếc xe đều đã chở khách.

Cô chỉ đành đi về phía trước, đi đến đầu đường tìm một chút xem, có chiếc tắc xi nào trống hay không.

Bầu trời đầy mây đen đột nhiên truyền đến một hồi sấm sét vang lên, thỉnh thoảng làm cô hoảng hốt.

Vừa hoàn hồn, liền nhìn thấy cách cô ước chừng sáu mét, có một người đàn ông từ một chiếc xe màu đen bước xuống, trong tay anh ta cầm một chiếc ô màu đen, đang muốn mở ra.

Khi thân thể cao lớn của anh ta gọi vào trong mắt của cô thì ngực cô đột nhiên run lên một cái, không có suy nghĩ nhiều, vội vã trốn vào sau chiếc xe bên cạnh, cúi người xuống che lại bóng dáng của mình.

Cô hít thở mấy hơi thật sâu, trên ngực bằng phẳng trái tim đập có chút dồn dập.

Một lát sau, cô khẽ thò đầu ra, theo dõi người đàn ông có rồi đi không, ánh mắt quan sát khắp nơi, không có thấy bóng dáng cao lớn kia, cô lúc này mới thông thả từ sau xe bước đi, lắc tay thì thầm, “Mình đang làm gì vậy? Giống như người không muốn nhìn thấy!”

Hơi thở trong lòng rối loạn sau đó bình thường lại, rốt cuộc nhìn thấy một chiếc tắc xi trống, cô vội vã đưa tay chặn lại, mơ hồ nghe giống như có người gọi tên cô.

Cô ngồi ở ghế sau, thoáng quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông cô cho là đã rời đi, đang cất bước đuổi theo, giống như bộ dạng nhiều năm trước khi cô rời khỏi Đài Loan.

Trong lòng cô chấn động, vội vàng nhờ tài xế.

“Bác tài, làm phiền đi nhanh một chút.”

“Người kia đuổi theo cô sao?” Tài xế nghiêng mắt nhìn trong kính chiếu hậu có một người đàn ông đang đuổi theo bọn họ.

“..... Ừ.” Cô khẽ vuốt cằm.

Tài xế đại ca không có hỏi nhiều nữa, đạp chân ga, không lâu đã để anh lại xa phía sau, làm cho người đàn ông không có cách nào đuổi theo nữa.

Giang Tử Tự thở khẽ một hơi, ánh mắt không có mục tiêu nhìn mưa bên ngoài cửa sổ.

Ngay lúc tìm cô còn đập mạnh và loạn nhịp hoảng hốt thì đi tới nhà hàng, sau khi cô đi vào, liền nhìn thấy có người vẫy tay về phía cô.

Cô vừa đi đến gần, Kha Trần Trần liền cho cô một cái ôm niềm nở.

“Tử Tự, người chết tiết này, mấy năm nay làm tớ nhớ muốn chết !”

Một người bạn tốt khác Tô Dung Ngọc cũng nhiệt liệt ôm cô.

“Hoan nghênh trở lại, Tử Tự.”

Sau khi hai người ngồi xuống đối diện nhau, Giang Tử Tự mỉm cười quan sát họ.

“Mấy năm không gặp, hai người các cậu lại trở nên hấp dẫn quyến rũ, tớ thậm chí không nhận ra.” Trước kia hai người bạn tốt này đều là cả người T shirt, quần jean cách ăn mặc tùy tiện, giờ phút này hai người trang điểm son phấn nhẹ, mặc mỗi một chiếc váy vừa vặn, mười phần ra dáng thiếu nữ.

Dung Ngọc cười yếu ớt, hất tóc xoắn ra sau tai, chống cằm nhìn cô.

“Ngược lại cậu, rõ ràng một chút cũng không thay đổi.” Cô vẫn nuôi tóc dài ngang vai, toàn thân phối hợp bộ đồ đơn giản áo sơ mi cùng quần dài, phong cách đơn giản vẫn như năm đó, không có thay đổi gì.

“Chính là phẳng phất, giống như thời gian chỉ qua năm ngày, mà không phải năm năm, một chút thay đổi cũng không có.” Kha Trần Trần tiếp tục nhắc đi nhắc lại, “Cậu nha, nhiều năm như vậy, cũng không biết trở lại xem chúng tôi, thật quá đáng!”

“Thật xin lỗi, bởi vì ở bên kia rất bận, trừ đi học còn phải kiêm chức đi làm, cho nên mấy năm này vẫn chưa trở về.” Giang Tử Tự áy náy nói.

Dung Ngọc quan tâm hỏi cô, “Tử Tự, mấy năm nay cậu ở bên đó có khỏe không?” Năm đó sau khi cô vội vàng rời khỏi Đài Loan, liền cắt đứt tất cả tin tức, không liên lạc lại cho họ, cho đến ngày trước khi cô trở về, mới chủ động hẹn gặp bọn họ.

Giang Tử Tự sau khi tự mình ăn đơn giản, gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm, cậu và Trần Trần thì sao? Đang làm việc hay vẫn còn đi học?”

Kha Trần Trần trả lời, “Tớ đang làm việc, Dung Ngọc vẫn còn đang học nghiên cứu ở viện, cái người này lần này trở lại tính làm gì, sẽ không đi nữa chứ?”

“Ừ, sẽ không. Trước đây tớ làm việc ở tập đoàn Bách Sĩ ở nước Anh, lần này đặc biệt được gọi về chi nhánh tập đoàn Bách Sĩ ở Đài Loan.” Năm đó ước định kỳ hạn năm năm một lần, cô liền lập tức chuẩn bị hành trang trở về quê hương mình sinh ra và lớn lên, không muốn nán lại tha hương thêm một ngày.

“Ô, Tử Tự, mặt của cậu dính cái gì bẩn rồi, tới gần một chút, tớ lau giúp cậu.” Dung Ngọc cầm khăn giấy ướt lên, giúp cô lau vết bẩn trên mặt.

“Cám ơn, có thể là dính vào lúc núp ở phía sau lúc nãy.” Giang Tử Tự không suy nghĩ bật thốt nói lên.

“Cậu núp sau xe làm gì?” Kha Trần Trần không hiểu hỏi.

Đôi mày thanh tú của cô nhẹ nhúu lại, im lặng một lúc mới nói.

“Lúc tớ ra đây. Gặp anh ta.”

“Anh ta.” Kha Trần Trần sững sờ, sau đó bừng tỉnh hiểu ra tròn to mắt. “Cậu nói là Cam Nhĩ Khiêm? Vậy anh ta có thấy cậu không?”

“Có thể. Thấy được.” Nếu không cũng sẽ không điên cuồng đuổi theo xe cô ngồi, cá tính của anh xem ra hình như hoàn toàn không thay đổi.

“Vậy anh ta không nói gì sao?” Kha Trần Trần nhúu mày.

Giang Tử Tự khẽ gật đầu một cái, “Anh ta không có cơ hội nói.”

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Edit: Lavender – Blue

“Cậu thành thật khai ra nhanh lên, vì sao anh ấy muốn xin số điện thoại của cậu? Có phải anh ấy coi trọng cậu muốn hẹn cậu không?” 6 giờ chiều, vừa đến câu lạc bộ tập thể hình Lục Dã, Giang Tử Tự liền bị Tiểu Mỹ đuổi theo hỏi.

Thay bộ đồng phục trong phòng thay áo của câu lạc bộ, lúc này cô mới thông thả ung dung trả lời.

“Tiểu Mỹ, không phải anh ta để ý tớ, nếu cậu thật sự muốn biết, nên đi hỏi anh ta chứ không phải hỏi tớ.”

Tiểu Mỹ vặn hỏi nói: “Nhưng tại sao anh ấy muốn xin số điện thoại của cậu?”

Giang Tử Tự rất vô tội nhún nhún vai, “Tớ cũng không biết tại sao.”

“Anh ấy không có gọi cho cậu sao?” Mặt Tiểu Mỹ hoài nghi quan sát cô. Làm việc với nhau ba tháng, tính tình Tử Tự ôn hòa, sống chung rất tốt, duy trì mối quan hệ thân thiện với tất cả mọi người.

Chỉ là quản lý câu lạc bộ lại nói, hầu hết tất cả nhân viên tốt nhất không trêu chọc cô, nếu vi phạm giới hạn cuối cùng, cô phản công chắc chắn sẽ khiến người khác không chịu nổi.

Giang Tử Tự giống như sờ chú chó nhỏ, sờ sờ đầu Tiểu Mỹ, mỉm cười mở miệng.

“Cho dù tớ nói không có, có thể cậu sẽ không tin, tớ thấy cách tốt nhất là cậu trực tiếp đến gặp Cam Nhĩ Khiêm hỏi rõ ràng.” Nếu là chuyện do anh ta gây ra, không có lý nào chỉ có mình cô phải chịu đựng quấy nhiễu này.

Tiểu Mỹ liếc mắt, “Anh ấy sẽ không nói cho tớ biết.” Chỉ sợ cô thật sự đi hỏi anh ấy, còn có thể bị anh ấy nể cho một trận, còn lâu cô mới tự tìm mất mặt! Chưa từ bỏ ý định tiếp tục lôi kéo cánh tay của Tử Tự, tiếp tục năn nỉ, “Tử Tự, cậu xem chúng tớ đâu có may mắn lớn như vậy, cậu hãy tiết lộ một

chút có chết đâu?”

Giang Từ Tự thở dài một tiếng, giọng nói vô cùng thành khẩn .

“Không phải là tớ không muốn nói cho cậu biết, thật sự là bởi vì cái gì tớ cũng không biết.”

“Tớ không tin.” Tiểu Mỹ lẩm bẩm nói.

“Vậy tớ cũng hết cách, đã đến lúc rồi, chúng ta nên đi ra.” Giang Từ Tự đẩy cửa phòng thay quần áo ra, đi tới thay ca cho đồng nghiệp ca sáng.

Sáu giờ rưỡi, Cam Nhĩ Khiêm đứng giờ xuất hiện.

Giống như thường ngày, hễ là hội viên tới câu lạc bộ tập thể hình, Giang Từ Tự luôn đổi mặt mỉm cười như nhau.

Anh cũng chỉ khẽ gật đầu đáp lại, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, điểm khác nhau chính là, anh nhìn ánh mắt của cô, cực kỳ sắc bén, cảm giác giống như chim ưng để mắt tới con mồi.

Không để chuyện này ở trong lòng, Giang Từ Tự chuyên tâm cầm tài liệu đăng ký trên tay đánh vào trong máy vi tính, sau khi công việc tạm thời chấm dứt, cô mới đứng dậy đi về phía toilet.

Nhìn thấy ở ngoài để một thùng nước màu xanh lá cây, cô thầm nghĩ có thể là các di tới quét dọn quên bỏ lại vào toilet, mấy di mới tới này trí nhớ không tốt lắm, thường thường quên đông quên tây, thuận tay cô muốn giúp các di đẩy vào trong, không chú ý tới một vũng nước nhỏ dưới chân, lòng bàn chân đột nhiên bị trượt, nhất thời té chống vó lên trời, thùng nước trong tay cũng bay ra ngoài.

Một người đàn ông đứng cách đó khoảng 4, 5 bước, đang ngồi xổm thất lại dây giày bị lỏng, bất thành linh bị một thùng nước bay tới vô cùng chính xác úp lên trên đầu của anh, nước đục bên trong dội toàn bộ lên cả người anh.

Giang Từ Tự đứng dậy, nhìn thấy quái nhân phía trước cách đó không xa cùng thùng nước, sau khi kinh ngạc, không nhận được che miệng cười ra tiếng.

Ngay sau đó nghĩ đến là mình gây họa, cô vội vàng tiến nhanh tới xem.

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Nên nói cô thật lợi hại sao? Thùng nước kia thế nhưng hoàn hảo rơi xuống đầu anh ta.

Người đàn ông may mắn lấy thùng nước trên đầu xuống, nhìn thấy lại là cô, mày rậm nhíu một cái, mặt u ám nhìn cô chằm chằm.

“Là chuyện tốt cô làm?”

Không ngờ lại là Cam Nhĩ Khiêm, cô vội vàng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi không cẩn thận trượt chân.”

“Đây là nước gì? Thúi như vậy!” Sau khi ngửi mùi nước đục bị gội trên áo anh nhíu mày trợn mắt.

“A, thùng nước của tôi làm sao lại chạy đến đây?” Di quét dọn đi tới, nhặt thùng không lên.

“Thật xin lỗi, di Trầm, là con không cẩn thận ngã làm đổ mất.” Giang Từ Tự nói.

Di Trầm nhìn cô một chút, lại nhìn gương mặt Cam Nhĩ Khiêm bị thùng nước bắn gội lên đầu, có chút hiểu là chuyện gì đã xảy ra, bà nhếch miệng cười ra tiếng.

“Không sao, không sao, chỉ là thùng nước này rất bẩn, vừa rồi có người ói ra sàn nhà, tôi lấy thùng nước ra dọn dẹp sàn nhà cho sạch sẽ, cho nên nước bên trong. . . . Ha ha ha ha. Thật xin lỗi, không phải là tôi đang cười ngài đầu tiên sinh, thật sự là không nhận được.”

Liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Cam Nhĩ Khiêm, di Trầm thức thời nín cười, sờ mũi một cái, nhanh chóng cầm thùng nước vào toilet, lại điên cuồng cười ra tiếng.

Nghe trong phòng rửa tay truyền tới tiếng cười to, Giang Từ Tự lúng túng im lặng một lát. Thành thật mà nói, nhìn một thân nhếch nhác của Cam Nhĩ Khiêm, cô cũng rất muốn cười, nhưng hiểu hơn, nếu cô thật dám cười ra tiếng, sợ rằng Cam Nhĩ khiêm sẽ không tha cho cô, cho nên cô nén cười, nhắc nhở anh.

“Cam tiên sinh, anh.có muốn đi đến phòng thay đồ rửa sạch một chút trước không?”

“Đi ra tôi sẽ tính món nợ này với cô!” Cam Nhĩ Khiêm im lặng đi vào phòng thay quần áo tắm rửa, thay quần áo thể thao dơ, tắm rửa mình thật sạch, sau khi mặc áo sơ mi, đi tới quầy.

“Thật xin lỗi, Cam tiên sinh, bộ quần áo thể thao kia tôi sẽ cầm đi giặt khô rồi đưa cho anh.” Thấy anh tới đây, Giang Từ Tự đứng dậy nói.

“Bị đổ thứ nước kinh tởm kia, tôi không cần.”

Ách, lãng phí thế, nhưng họa là do cô gây ra. Suy nghĩ một chút, cô chỉ đành miễn cưỡng nói.

“VẬY. Tôi cần một bộ quần áo thể thao mới cho anh.” Cô từng nghe Tiểu Mỹ nói qua, đồ thể thao anh mặc trên người, mỗi bộ giá tối thiểu cũng phải một vạn trở lên. Một thùng nước lại làm mất gần một tháng tiền lương của cô, tim đang chảy máu.

Anh hừ nói: “Một bộ quần áo thể thao liền muốn tôi tha thứ cho chuyện tốt cô làm?”

Thấy anh không có ý định bỏ qua, cô dứt khoát hỏi thẳng: “vậy Cam tiên sinh muốn tôi làm sao anh mới có thể nguôi giận?”

Cam Nhĩ Khiêm đưa đôi tay ngang ngực nhìn cô chăm chăm, như đang ngẫm nghĩ nên xử phạt cô thế nào, một lúc lâu sau mới trả lời.

“Nếu như cô thật sự muốn xin lỗi, mời tôi một bữa cơm, tôi sẽ suy nghĩ tha thứ cho cô.”

Không ngờ tới vậy mà anh chỉ yêu cầu cô mời một bữa cơm, Giang Tử Tự hơi ngạc nhiên, đắn đo, phí mời anh một bữa cơm rẻ hơn nhiều so với mua đồ cho anh một bộ đồ thể thao, cô gật đầu đồng ý.

“Được rồi, vậy khi nào Cam tiên sinh có thời gian rảnh?”

“Thứ Ba tuần sau, bảy giờ tối.”

Giang Tử Tự không thể không nhìn anh một cái. Trừ thứ năm, cô còn hai ngày nghỉ là thứ ba, ngày đó cô điền vào bảng nghỉ phép anh không chỉ nhìn thấy mà còn nhớ tất cả ngày nghỉ của cô.

Đại học T, thứ hai, vào buổi trưa.

Kha Trân Trân vội vội vàng vàng mang một chồng báo cáo vừa mới thu lại chất trên bàn bạn tốt.”A, Tử Tự, làm ơn để xuống, giúp tớ mang 30 bảng báo cáo này giao cho trợ giảng trong các lớp, tớ có việc phải làm.”

“Được.” Cô gật đầu đồng ý.

“Thanks.” (Cảm ơn) Khoát khoát tay, thật nhanh lách người đi.

Giang Tử Tự cầm báo cáo lên, đi ra phòng học, liền nhìn thấy một người bạn tốt khác, cô há miệng kêu một tiếng, “Dung Ngọc.”

Đối phương vẫy tay một cái về phía cô, “Tử Tự, tớ có việc, buổi tối tìm cậu.” Nói xong, bước chân cũng vội vàng chạy xuống cầu thang.

Cô chậm rãi bước về phía cầu thang, vẫn đang buồn bực không biết hai người bạn tốt vội vã như vậy vì chuyện gì, sau lưng đột nhiên xuất hiện một người, thỉnh thoảng đụng vào tay cô, làm hại báo cáo trong tay cô nhất thời rơi vãi đầy đất.

“A, Giang Tử Tự, thật xin lỗi, tôi đang vội, thật xin lỗi, đi trước.” Nam sinh miệng nói xin lỗi, nhưng bước chân không có ý dừng lại giúp cô nhặt báo cáo lên, vội vội vàng vàng chạy xuống lầu.

“Kỳ quái, làm sao bộ dạng tất cả mọi người rất vội vã?” Nói thầm một tiếng, từ từ nhặt báo cáo dọc theo cầu thang, đưa tay muốn nhặt lên báo cáo cuối cùng thì chợt một cơn gió thổi qua, thổi báo cáo bay đi, trực giác cô muốn lấy tay nắm lại.

“A ——” đột nhiên lòng bàn chân giẫm hụt, thoáng chốc rơi xuống dưới.

Vào thời khắc này, một bóng người chợt lóe tiến lên.

Cho là không tránh được đau đớn da thịt một trận, trên thực tế lại không có đau đớn như tưởng tượng, vừa mở mắt ra nhìn, lúc này mới phát hiện dưới người cô có một đệm thịt.

Có một người đàn ông gấp xui xẻo bị cô chạm té ngã trên mặt đất.

“Giang Tử Tự, nếu như lần sau cô nghĩ muốn thể hiện cử chỉ yêu thương, vui lòng thông báo trước một tiếng.” Người đàn ông kêu lên một tiếng đau đớn nói.

Bên tai nghe được giọng nói quen thuộc vang lên, cô đột nhiên ngẩng đầu, lúc này mới thấy rõ người đàn ông gấp xui xẻo này lại là Cam Nhĩ Khiêm.

“Sao anh lại tới chỗ này?” Cô giật mình nhất thời quên bò dậy, nằm ở trên người anh hỏi.

“Hôm nay công ty tôi có hoạt động làm bản demo phần mềm của một trò chơi ở trường.”

Giang Tử Tự mới chợt hiểu ra. Không trách được Trân Trân cùng Dung Ngọc mới vừa vội vã muốn đi, hai người bọn họ đều là mê trò chơi điện tử, xem ra cũng chạy đi tham gia hoạt động này rồi.

Cam Nhĩ Khiêm hai tay chống trên mặt đất, nghiêng đôi mắt đen rạng rỡ nhìn cô.

“Cô có bị thương không?”

“Giống như không có.” Cô di chuyển tay chân, không phát hiện có chỗ nào khó chịu.

Về ngoài anh thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Thật sao? Vậy thì thật là quá tốt. Chỉ là, tôi ngược lại thật là đau chết được.” Cuối cùng giọng nói trầm xuống, biểu đạt ra tự dung gặp phải liên lụy bị trở thành đê mê thật là không thoải mái.

Giang Tử Tự hơi xấu hổ đứng dậy. “Thật xin lỗi, anh có chỗ nào bị thương không?”

Cam Nhĩ Khiêm chậm rãi bò dậy, phui bụi bặm trên người, sau đó nghỉ ngơi mở miệng.

“Tôi hỏi cô, có phải cô nhìn tôi không vừa mắt không?”

“Không có chuyện này.” Cô phủ nhận.

Về mặt anh còn hoài nghi, “Cô thật sự không có bất mãn với tôi?” Lần trước hẹn cô, cô thả anh chìm bồ câu, sau ở trong câu lạc bộ lại đội cho anh một thân nước dơ bẩn chán ghét, lần này té xuống lầu lại làm anh ngã.

Giọng Giang Tử Tự trong trẻo vẫn duy trì bình tĩnh trước sau như một, giải thích.

“Thật không có, hai lần này đều là ngoài ý muốn, như hôm nay, tôi hoàn toàn không biết anh sẽ đến đây.” Nhớ tới hai chuyện xảy ra lần này, cũng khó trách anh sẽ hoài nghi, liền cũng cảm thấy quá khéo, giống như là cô cố ý muốn chinh anh.

Ánh mắt thoáng nhìn, chợt cô kéo tay của anh. “Đi theo tôi.”

“Làm cái gì?” Bị cô dẫn tới trước bồn rửa tay, Cam Nhĩ Khiêm lúc này mới phát hiện ra tay của mình bị rách da, máu đang rỉ ra.

Cô mở vòi sen, dùng nước rửa sạch vết thương của anh, rửa sạch bụi bặm dính trên đầu, sau đó mới lấy giấy ra lau khô nước dính lại phía trên.

Anh không nói một câu nhìn chăm chăm động tác nhẹ nhàng của cô, cho đến khi cô xử lý xong vết thương của anh, lúc này mới lên tiếng, “Tôi tới tìm cô là muốn nói cho cô biết, tôi phải đi công tác một tuần, bữa cơm kia trước hết để cho cô nợ, hôm nào lại mời.”

Vốn là chỉ cần gọi một cuộc điện thoại thông báo cho cô là được, nhưng anh nghĩ trước khi lên đường đi Nhật Bản gặp cô một lần, mới phải tự mình tìm đến cô.

“À? Anh là đặc biệt tới tìm tôi? Sao anh biết tôi học trường này?” Cô hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ người trong câu lạc bộ tập thể hình nói cho anh biết?

“Trước kia tôi cũng học trường này, khoảng ba tháng trước, tôi được mời tới tham gia một cuộc tọa đàm, đã từng thấy cô.” Nói xong, Cam Nhĩ Khiêm cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, “Đã đến giờ, tôi nên đi qua.”

Nhìn anh rời đi, đôi mày thanh tú của Giang Tử Tự nhíu lại. Ba tháng trước anh đã từng gặp cô? Vì sao cô không có một chút ấn tượng nào về anh?

Chợt nghĩ đến ngày mai không cần mời anh ăn cơm, cô thở phào nhẹ nhõm.

Sau này Giang Tử Tự mới biết công ty của Cam Nhĩ Khiêm, thời gian này chọn lựa mấy trường học, tìm một ít sinh viên thử chơi bản demo phần mềm trò chơi mới, sinh viên chơi thử đều đánh giá rất tốt, vì vậy dẫn đến một cuộc thảo luận hết sức sôi nổi.

Ngay cả Kha Trần Trần và Dung Ngọc cũng hết lời ca ngợi trò chơi đó.

Giang Tử Tự luôn luôn đối với trò chơi điện tử không có hứng thú, vì vậy cũng không có rất chuyên tâm lắng nghe giờ phút này hai người nói chuyện, cho đến lúc chợt nghe tên tuổi Cam Nhĩ Khiêm, rồi mới từ sách trong tay ngẩng đầu lên.

“..... Cam Nhĩ Khiêm thật sự rất đẹp trai, ngày đó lúc đôi mắt kia nhìn về phía tôi, tôi cố gắng chịu đựng đôi chân như mềm nhũn ra, có cảm giác bị anh ấy mãnh mẽ hôn lên.”

Dung Ngọc nghe vậy cười khẽ, đang muốn lên tiếng, lại nghe có người lớn tiếng cảnh cáo.

“Kha Trần Trần, tôi không cho phép cô có dâm ý với anh ấy.”

Ba người nhìn sang, phát hiện là hoa khôi khoa Kinh tế du lịch Du Lê Như.

Nghe lời nói ngang ngược của cô ta, Kha Trần Trần không chút yếu thế nhướng mày sắc giọng.

“Hừ, chuyện cười, sao cô không cho phép? Anh ấy cũng không phải bạn trai của cô, sao cô quản tôi?”

“Anh ấy rất nhanh sẽ là. Cô tốt nhất không nên có vọng tưởng không thiết thực với anh ấy, bởi vì anh Nhĩ Khiêm tuyệt đối nhìn cô không hơn một cô gái tầm thường.” Du Lệ Như khinh miệt nói.

Kha Trân Trân nhếch môi chê cười, “À, anh ấy nhìn tôi không hơn một cô gái tầm thường, chẳng lẽ sẽ không có mắt coi trọng loại con gái kiêu ngạo bốc đồng nha? Ban ngày, đã có người đang nằm mộng, a, tôi hiểu rõ, cái này gọi là mộng ban ngày nha.”

Gương mặt xinh đẹp của Du Lệ Như bị cô kích động tóa ra lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Edit: Lavender – Blue

Đột nhiên, ba người cũng rơi vào trong ký ức năm xưa, nhớ lại khoảng thời gian lúc mới lớn, cô trải qua những trận oanh oanh liệt liệt kia, cuối cùng lại vì tiếc nuối đau khổ kết thúc tình yêu.

Năm năm trước.

Năm đó, cô hai mươi một tuổi, anh hai mươi lăm tuổi.

“Tư Tư, đây là bảng thời gian nghỉ tháng sau, cô điền đi, lát nữa tôi tới lấy.”

“Được, cảm ơn.” Nhận lấy bảng thời gian nghỉ từ trên tay đồng nghiệp Tư Giang Tư Tư đặt qua một bên, trước tiên xử lý xong công việc trên tay, sau đó mới cầm bảng thời gian nghỉ, nhìn thấy đa số đồng nghiệp đều đã điền xong ngày nghỉ, thời gian nghỉ cô có thể lựa chọn cũng không nhiều.

Cô làm bán thời gian ở câu lạc bộ thể hình cao cấp này đã ba tháng, mỗi tháng chỉ cho nghỉ sáu ngày, nhưng vào ngày thứ bảy, chủ nhật chỉ một người có thể nghỉ, thời gian còn lại có thể cho hai người nghỉ.

Cô nhắm mắt nhìn danh sách, suy tư, chọn sáu ngày, sau khi điền xong ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện có một người thanh niên trẻ tuổi đứng trước quầy.

Cô nở một nụ cười lịch sự và hỏi: “Cam tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?” Cô biết anh ta họ Cam, thứ ba hàng tuần, thời gian cố định vào buổi tối khoảng 6 giờ 30 phút tới câu lạc bộ thể hiện vận động hai giờ đồng hồ.

Anh có một gương mặt đẹp trai tuấn tú chói mắt, hợp với dáng người cao lớn trắng kiện, trong câu lạc bộ không ít các cô gái và đồng nghiệp nữ đều rất thích anh ta, nghe nói có mấy vị khách nữ, khi anh ta tập thể dục thì mượn cớ đến gần anh ta, tuy nhiên đều gặp lúng túng khi bị cự tuyệt.

Cô còn nhớ rõ ngày hôm qua Tiểu Mỹ nói với cô như thế ——

“Tư Tư, cậu biết anh ấy nói gì với cô gái kia không?” Tiểu Mỹ là của fan trung thành của anh ta, mỗi lần vừa nhắc tới Cam Nhĩ Khiêm, vẻ mặt liền say đắm.

“Không biết.” Thấy vẻ mặt cô ấy phấn khởi sùng bái, mặc dù mình không cảm thấy hứng thú, nhưng vẫn thuận miệng tiếp lời, “Anh ta nói cái gì?”

“Anh ấy nói, “Tiểu Mỹ vui vẻ bắt chước vẻ mặt của Cam Nhĩ Khiêm lúc đó, bày ra vẻ mặt lãnh khốc, lạnh lùng mở miệng, “Cút ngay cho tôi, đừng làm phiền tôi. Thế nào, anh ấy rất ngầu đúng không?”

“Ừ.” Giang Tư Tư mơ hồ gật đầu.

“Không muốn liên tục tiếp cự tuyệt, tớ ngưỡng mộ người đàn ông này, có cá tính tốt.” Vẻ mặt Tiểu Mỹ ngưỡng mộ nói.

Là rất có cá tính, nhưng lại cũng rất đa thương người. Chỉ là không muốn hủy hoại hào hứng của Tiểu Mỹ, Giang Tư Tư chỉ nghĩ như vậy trong lòng, cũng không hề nói ra. Bởi vì cô hiểu rất rõ Tiểu Mỹ đang cực kỳ đam mê Cam Nhĩ Khiêm, nói ra những lời này sẽ chỉ làm cô ấy không vui mà thôi.

Thật ra thì Tiểu Mỹ đã có bạn trai hai năm nay, đối với Cam Nhĩ Khiêm, cô ấy sùng bái anh ta như sùng bái thần tượng, thật sự cũng không vọng tưởng tiến thêm một bước với anh ta.

Đứng ở trước quầy, đôi mắt sắc bén của Cam Nhĩ Khiêm nhìn chằm chằm chân mày của cô, nói một câu, “Bây giờ tối thứ năm, đến cửa câu lạc bộ, tôi tới đón cô đi ăn tối.”

Giây tiếp theo cô choáng váng, mất một chút thời gian mới hiểu được ý của anh.

“Á, cái đó, Cam tiên sinh.” Đang muốn mở miệng từ chối, chỉ thấy anh ta nói xong liền đi vào bên trong, cũng không đợi câu trả lời của cô, giống như cô hoàn toàn không thể nào từ chối anh ta.

Giang Tử Tụ nhẹ chau mày, cảm thấy lời mời này thật khó hiểu.

Có phải cô hiểu lầm hay không? Cô nghi ngờ trầm nghĩ.

Bởi vì trước đây, mặc dù hội nghị thường xuyên gặp anh ta, nhưng giữa hai người cũng không nói chuyện với nhau bao nhiêu lần, anh ta đột nhiên hẹn cô ăn cơm cùng nhau, nghĩ thế nào đều cảm thấy cảm giác có chút kỳ lạ.

Nghĩ tới thái độ mới vừa rồi của anh ta, nói hẹn cô, nhưng không khác ra lệnh. Sau một hồi suy nghĩ, Giang Tử Tụ liền quyết định ngày đó sẽ không đến nơi hẹn, bởi vì từ đầu tới cuối cô đều không đồng ý với anh ta cái gì.

Tiểu Mỹ đi về tới, nhìn thấy cô đã điền xong ngày nghỉ rồi, lấy từ trên tay cô nhìn xem.

“Tữ Tụ, sao cậu nghỉ thứ năm?”

“Ngày đó tương đối ít người nghỉ.” Cô là người cuối cùng điền đơn, có thể lựa chọn cũng không nhiều.

“A, đúng rồi, mới vừa rồi tớ nhìn thấy giống như Cam Nhĩ Khiêm đứng đây nói gì đó với cậu, anh ấy nói gì thế?” Tiểu Mỹ mở một mắt tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là chào hỏi mà thôi.” Không phải nghĩ có ý giấu giếm, mà là chuyện như vậy nếu nói cho cô ấy biết, với tính của Tiểu Mỹ, không bao lâu toàn bộ mọi người trong câu lạc bộ này sẽ biết chuyện, nhưng mà mình không thích trở thành nhân vật chính trong câu chuyện này..

“Anh ấy lại có thể chào hỏi với cậu, ồ!” Về mặt Tiểu Mỹ hâm mộ. Mỗi lần cô chào hỏi anh ấy, anh ấy cũng chỉ liếc cô một cái mà thôi, thậm chí một câu hello (xin chào) cũng không có.

Giang Tử Tụ cười một cái nói: “Có thể hôm nay tâm tình của anh ta tốt thôi.”

“Ừ, hình như là vậy, vừa rồi tớ nhìn thấy khoe miệng anh ấy nhếch lên, bộ dạng giống như đang cười, không biết là có chuyện gì vui?”

“.” Một ý nghĩ thoáng qua, Giang Tử Tụ chợt bật cười lắc tay. Làm sao có thể anh ta sẽ bởi vì hẹn cô ăn cơm mà tâm trạng cảm thấy vui vẻ chứ? Cô quá đề cao bản thân mình.

Tiếng chuông vang lên, cô nhận điện thoại, dùng giọng nói trong trẻo nói vào micro : “Ngài khỏe, đây là câu lạc bộ tập thể hình Lục Dã, xin hỏi có thể giúp ngài chuyện gì?”

Thấy cô đang bận, Tiểu Mỹ xoay người rời đi.

Tiếp bắt đầu bận rộn, Giang Tử Tụ rất nhanh liền quên chuyện Cam Nhĩ Khiêm ra sau đầu.

Mãi cho đến tối thứ năm, đột nhiên cô nhận được một cuộc điện thoại tràn đầy tức giận, lúc này cô mới nhớ tới ——

“Cô ở đó làm gì? Tại sao lại không đến?”

Từ trong microphone truyền tới giọng nói hung dữ, khiến Giang Tử Tụ ngẩn người một chút, lúc này mới nhớ lại chủ nhân giọng nói này là ai.

“Cam tiên sinh, tôi cũng không đồng ý với ngài cái gì.” Cô bình tĩnh giải thích. Trầm nghĩ phải hẳn là người ở câu lạc bộ cho anh ta số điện thoại của cô, hy vọng chuyện này sẽ không dẫn tới tin đồn nhảm nhí tại câu lạc bộ.

“Cô nói cái gì? !” Nghe được lời của cô..., Cam Nhĩ Khiêm tức điên, khó có được anh chủ động mời phụ nữ, cô lại dám cho anh thả bỏ câu.

“Ngày đó anh nói xong những lời kia, cũng không hỏi ý kiến của tôi liền rời đi, tôi không kịp từ chối anh..”

Anh tức giận đến cắn răng nghiến lợi, “Như vậy tại sao ngày hôm qua cô thấy tôi lại không nói gì?”

“Thật xin lỗi, sau đó tôi lại quên chuyện này mất.”

“Cô, quên, rồi ? !” Mặt anh tức giận sa sầm, không thể tin được người phụ nữ này thế nhưng không thèm đếm xỉa đến anh.

“Xin hỏi Cam tiên sinh, tại sao đột nhiên ngài lại hẹn tôi? Có chuyện gì không?” Nghe được chỉ sợ anh bị chọc tức, nhưng giọng cô vẫn rất bình tĩnh hỏi.

“Chuyện gì?” Giang Tử Tụ, cô là đang giả ngu cho tôi nhìn sao?” Lời của anh từ trong kẽ răng bật ra.

“Thật là tôi không biết.” Cô hồi hết sức khiêm tốn.

“Cái người phụ nữ này!” Cô lại còn nói không hiểu tại sao anh hẹn cô, anh đã hẹn cô ăn cơm, đương nhiên là bởi vì đối với cô. Cam Nhĩ Khiêm giận đến mức nắm một quyền xuống vách tường.

“Này,này.” Giang Tử Tự buồn bực nhìn điện thoại bị ngắt.

Thật sự là cô không hiểu vì sao đột nhiên anh ta lại hẹn cô, nên anh ta tức giận như vậy sao? Còn tức giận cúp điện thoại.

Lúc về mặt Giang Tử Tự không hiểu thì một nơi khác Cam Nhĩ Khiêm nổi giận nắm chặt điện thoại màu bạc trong tay.

“Đáng chết, cô đáng làm bộ làm tịch với tôi, lần sau nếu tôi lại hẹn cô, tôi cũng.” Vốn là bật thốt muốn nói lên anh không phải họ Cam, nhưng lời đến bên môi, lại cứng rắn nuốt xuống.

Anh kinh ngạc thế nhưng mình lại không có tiền đồ như vậy, lại còn nghĩ sẽ cho cô thêm một cơ hội thứ hai.

Thật ra thì sở dĩ anh chú ý đến Giang Tử Tự, cũng không phải ở câu lạc bộ tập thể hình Lục Dã, mà là lúc cô đang đi học đại học T, đồng thời cũng là trường học cũ của anh.

Ba tháng trước, đại học T tổ chức một loạt tọa đàm, mời một vài cựu sinh viên xuất sắc về, chia sẻ kinh nghiệm mình kinh doanh hoặc làm việc cho đàn em khóa sau, ngày đó anh cũng được mời, mời tham gia một cuộc tọa đàm trong đó.

Bởi vì trước thời gian đi tới trường, anh liền đi dạo trong trường một chút.

Đi gần tới trước phòng thương mại kia, nhìn thấy ba cô gái về mặt không tốt chặn một người đang cúi đầu, cô gái vờ đi vừa nhìn cuốn sách trong tay.

“Các chị có chuyện gì sao?” Từ trong quyền sách cô ngẩng đầu lên.

“Giang Tử Tự, cô không biết xấu hổ nhì, lại dám đi quyền rũ bạn trai của Nhân Cầm!” Cô gái chặn ở bên trái cô vừa mở miệng, liền khinh bỉ giận dữ mắng.

Đột nhiên đối mặt bị chỉ trích, Giang Tử Tự không nhanh không chậm lắc đầu phủ nhận.

“Tôi chưa từng làm chuyện như vậy, không biết vì sao các chị nói như vậy?”

Cô gái chặn cô ở phía bên phải nghe vậy, giọng the thé chất vấn nói: “Cô còn dám nói nhiều! Có người nói, ngày hôm qua thấy cô ngồi ăn cơm chung với bạn trai Nhân Cầm, có chuyện này không?”

Cho dù đối phương quát ép hỏi, Giang Tử Tự vẫn như cũ không chút hoang mang thông thả ung dung trả lời.

“Các chị có logic suy nghĩ thật có chút kỳ quái, hai người ngồi ăn cơm chung liền coi như là có cái gì đó mập mờ sao? Như vậy lần trước tôi thấy chị cùng một cậu học khóa sau sống vai đi với nhau, chẳng lẽ hai người đã xảy ra quan hệ cực kỳ gần gũi?”

“Giang Tử Tự, cô dám nói hưu nói vượn!” Cô gái kia tức giận đến lông mày nhíu lại trợn mắt.

“Tôi chỉ suy luận theo logic của chị, “thấy về mặt cô ta tức giận đến độ muốn cắn người, Giang Tử Tự cười một cái nói: “Đàn chị cũng cảm thấy nói như vậy rất không hợp lý chứ?”

Trần Nhân Cầm lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Chính tai tôi nghe thấy anh ấy nói mấy lần, anh ấy thích cô, cô dám nói giữa anh ấy và cô thật không có gì không??”

Giang Tử Tự mỉm cười hỏi ngược lại: “Tôi cũng vậy chính tai nghe vào, còn có trong trường học rất nhiều nam sinh, đều rất thích người tài như chị, chẳng lẽ giữa chị và bọn họ cũng có cái gì đúng không?”

Lông mày Trần Nhân Cầm nhíu nhẹ, rồi lại không cách nào tức giận cô, bởi vì trong lời cô nói nghe cũng không có ý gièm pha.

“Kia làm sao có thể, Giang Tử Tự, cô ít nói lung tung.” Cô gái bên trái bất bình thay cho bạn tốt.

“Không sai, là không thể nào. Vậy các cô nói làm sao tôi có thể chỉ bằng học trường Tạ nói qua thích tôi ..., liên hoài nghi giữa chúng tôi có cái gì?” Nhìn một vòng thấy sắc mặt ba người không tốt, Giang Tử Tự ung dung rồi nói tiếp: “Lại nói, ngày đó chúng tôi sở dĩ cùng nhau ăn cơm là bởi vì trong phòng lúc đó đông người, chỉ còn lại một bàn ăn chỗ tôi là còn trống chỗ một chỗ, học trường tạ không thể làm gì khác hơn là ngồi vào bên này, cũng không phải chúng tôi có hẹn.”

“Ai biết có phải cô đang nói dối gạt người hay không?” Cô gái bên phải cô chất Phía vấn.

“Tôi nói dối hay không rất dễ dàng có thể tra được, các chị có thể đi hỏi thăm những người ăn cơm trong phòng ăn trưa đó, có thể biết được mà.” Trong nháy mắt ánh mắt cô nhìn Trần Nhân Cầm, trên mặt mang theo vẻ quan tâm, hỏi thăm: “Đàn chị, chị và học trường tạ cãi nhau phải không?”

“Làm sao cô biết?”

“Bởi vì ngày đó học trưởng Tạ hỏi tôi, có phải cho dù không phải lỗi của mình, con trai cũng nên cúi đầu nói xin lỗi bạn gái mới có thể vui vẻ không?”

“Anh ấy thật sự nói như vậy?” Sắc mặt Trần Nhân Cầm thay đổi.

“Ừ.” Giang Tử Tự hơi gật đầu, thành thật nói ra ý nghĩ của mình, “Đàn chị, nếu như nói đối phương bắt cả hai tay, vậy thì không đáng tha thứ, bởi vì loại này, đã có một lần sẽ có lần thứ hai, rất khó bỏ được, nhưng nếu chỉ vì một chút chuyện nhỏ, thật sự không cần quá so đo ai đúng ai sai, vậy đối với tình cảm của hai người rất đau đớn.”

Thật ra thì coi như học trưởng chưa nói rõ ràng, từ ngày đó cô cũng có thể hơi đoán ra được xảy ra chuyện gì, đại khái là hai người cãi nhau, cô gái yêu cầu người con trai xin lỗi, người con trai cho là mình không sai nên không chịu hạ mình.

Chẳng qua là không ngờ lúc đó, bởi vì bữa cơm này, cô lại thành người thứ ba, tự dưng bị cuốn vào giữa hai người này.

“Không ngờ người kia mở miệng lại ngay thẳng phân tích.” Cô gái bên trái lạnh lùng mỉa mai.

“A, chuyện cũng không phải xảy ra với cô, cô nói thật nhẹ nhàng.” Cô gái phía bên phải cũng phụ họa.

Trần Nhân Cầm sâu sắc liếc nhìn cô một cái, sau khi khẽ vuốt cằm, nói với hai người bạn.

“Chúng ta đi thôi.”

Sau khi ba người rời đi, Giang Tử Tự tiếp tục cúi đầu đọc sách, giống như mới vừa rồi cũng không có chuyện gì xảy ra.

Thần thái cô ấy bình tĩnh và tự nhiên, cô để lại ấn tượng rất sâu sắc với Cam Nhĩ Khiêm, sau này lại phát hiện cô làm trong câu lạc bộ thể hình Lục Dã, không khỏi chú ý tới cô.

Càng chú ý cô, càng phát giác cô giống như hoa quế ngọt ngào, mặc dù nhan sắc không quá xuất sắc, lại tản mát ra một mùi thơm mê người, làm anh không tự chủ được bị cô hấp dẫn.

Anh đã từng nghĩ kiềm chế cảm giác rung động lại, nhưng mà sau ba tháng đè nén, cảm giác đó cũng không biến mất, vì vậy anh quyết định lựa chọn hành động.

Không ngờ lần đầu tiên hẹn cô, vậy mà cô lại để anh thả bỏ câu, người phụ nữ không biết tốt xấu này!

Đứng ở cửa câu lạc bộ tập thể hình Lục Dã, gương mặt đẹp trai của Cam Nhĩ Khiêm cau có khề nguyên rủa.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Edit: Lavender - Blue

“Cô chờ xem, tôi sẽ chứng minh cho cô thấy.” Cầm giận quẳng xuống lời nói, cô ta giống như nữ vương kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực ngạo nghễ đi ra ngoài.

Kha Trân Trân làm mặt quỷ với bóng lưng cô ta “Kiêu ngạo cái rắm nha, trong nhà có tiền thì ngon sao? Tôi mới không tin Cam Nhĩ Khiêm sẽ coi trọng cô ta.”

“Ừ, tớ cũng vậy cảm thấy anh ấy sẽ không thích cô gái như Du Lệ Như.” Dung Ngọc phụ họa, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn Giang Tử Tự một cái, “Nếu là cô gái giống như Tử Tự, cũng có thể.”

“Tớ?” Không chỉ Giang Tử Tự gật mình, ngay cả Kha Trân Trân cũng tròn to mắt.

“Dung Ngọc, tại sao cậu cho là Cam Nhĩ Khiêm sẽ thích Tử Tự?”

“Tớ không nói anh ấy sẽ thích Tử Tự, mà là nói cô gái giống như Tử Tự.” Dung Ngọc làm rõ.

Tìm Giang Tử Tự khề gọn sóng một hồi, nghĩ đến lúc trước việc Cam Nhĩ Khiêm hẹn cô, cùng với chuyện cô không cần thận đội cho anh một thân nước bẩn, anh không muốn cô bồi thường, ngược lại yêu cầu cô mời anh ăn cơm.

Cô lại chột thâm lắc đầu, không cho là nhan sắc của mình không đẹp đến nỗi đủ khiến cho anh để vào mắt, hẳn là cô nghĩ quá nhiều.

“Xem ra tính cách Cam Nhĩ Khiêm không phải có vẻ rất tốt, bạn gái của anh ấy có thể không có tốt như vậy.” Mặc dù ngưỡng mộ anh, thật sự Kha Trân Trân cũng không coi thường điểm này.

“Ừ, chẳng qua tớ cảm thấy anh ấy sẽ rất chung tình, người con gái được anh ấy yêu nếu như cũng có thể yêu anh ấy giống thế, như vậy thì sẽ rất hạnh phúc, nếu không.”

Ông nội Dung Ngọc là thầy tướng số, bản thân cô đối với tướng mạo gương mặt cũng có chút nghiên cứu, trước kia những người cô nói hoàn toàn chính xác, vì vậy Kha Trân Trân tò mò hỏi: “Nếu không như thế nào?”

“Nếu không. Sẽ là một chuyện rất phiền phức.”

Kha Trân Trân kinh ngạc nói: “Nghiêm trọng như thế à?”

Trái tim Giang Tử Tự cũng không khỏi giật mình, sau đó lại nghe Dung Ngọc nói: “Tính cách của anh ấy mãnh liệt, cho nên khi yêu một người, sẽ rất mãnh liệt.”

Lúc này, nơi Nhật Bản xa xôi Cam Nhĩ Khiêm, không khỏi hắt hơi một cái.

Vừa đến tám giờ rưỡi, Giang Tử Tự liền mượn cớ rời quầy, sau khi đợi người kia ra khỏi câu lạc bộ, rồi mới trở về, cúi đầu tiếp tục nhập dữ liệu vào trong máy tính.

Nghe được cửa tự động mở ra, có người đi vào câu lạc bộ, cô ngẩng đầu lên, đáy mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Sao anh ta lại quay trở lại?

Cam Nhĩ Khiêm trực tiếp đi tới trước quầy, mắt xanh đen nhìn thẳng vào cô chằm chằm.

Cô nở nụ cười, lễ phép hỏi: “Cam tiên sinh quên cái gì à?”

“Tôi hoài nghi có phải cô tính quýt nợ phải không, không muốn mời tôi bữa cơm kia hả?” Quan sát một tuần lễ, anh phát hiện Giang Tử Tự hình như cố ý tránh anh, khi anh tới câu lạc bộ hoặc lúc rời đi, cô đều “Rất trùng hợp” là không ở quầy, chuyện này làm anh có chút nổi nóng.

“Làm gì có.”Ồ ồ, bị phát hiện rồi! Trên mặt Giang Tử Tự như cũ nụ cười yếu ớt, nhìn bình tĩnh như thường.

“Vậy thì tốt, ngày mai, bây giờ tối, gặp tại Tùng Chi Hoa.” Anh biết tháng này cô đều nghỉ ngày thứ năm, đúng lúc ngày mai là thứ năm.

“Tùng Chi Hoa? Đó là nhà hàng kiểu Nhật nổi tiếng rất nhiều doanh nhân thường tới?”

“Không sai. Có vấn đề gì sao?” Anh không bỏ qua cái nhú mày của cô.

“Không có.” Cô chỉ đau khổ túi tiền của cô, lần này sợ rằng mất máu rất nhiều, Tùng Chi Hoa là một nhà hàng cao cấp kiểu Nhật, nghe nói giá tiền cũng cao không bình thường.

“Cần tôi qua đón cô không?”

“Không cần, tôi tự mình đi. Nhưng. Tôi nghe nói Tùng Chi Hoa cần đặt trước nửa tháng, ngày mai đột ngột đi qua, có thể không có bàn ngồi không?”

“Nhà hàng kia tôi rất quen, ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho ông chủ giúp tôi giữ lại một phòng.” Cam Nhĩ Khiêm tiếp tục nói rõ, “Tôi không thích người khác đến muộn, cô không nên để tôi đợi.”

“. Ừ.” Thấy anh hài lòng rồi đi, Giang Tử Tự thở dài. Haiz! Không ngờ tới anh lại quay trở lại, vì cái gì anh lại mở miệng yêu cầu cô mời bữa cơm kia.

Cố ý tránh anh một tuần lễ, vẫn bị anh vây lại rồi. Thật ra thì cô cũng không phải cố ý nghĩ quên bữa cơm kia, mục đích chủ yếu nhất là không muốn tiếp xúc với anh một lần nữa.

Ngày đó Dung Ngọc nói những lời đó làm cô có chút để ý, bất luận là không phải là mình suy nghĩ quá nhiều, cô đều không muốn trêu chọc người đàn ông này.

Không ngờ trốn được cuối cùng vẫn là không tránh được, chỉ hy vọng ngày mai sau khi mời anh ăn cơm, tất cả đều kết thúc, sẽ không còn sau đó.

Đi tới một gian phòng trong Tùng Chi Hoa, gọi xong đồ ăn, Giang Tử Tự liền nhìn thấy Cam Nhĩ Khiêm đột nhiên đứng dậy, đi về phía cô, ngồi xuống cái sập nhỏ bên cạnh cô.

Thấy anh không nói lời nào đi về phía cô, cô khẽ giật mình, thân thể cô chuyển qua bên cạnh, nghĩ muốn cố gắng kéo khoảng cách với anh.

Cặp mắt đen sắc bén của Cam Nhĩ Khiêm, vững vàng khóa ở trên mặt cô, cô bị nhìn thấy có chút tim gan run sợ.

Anh tới gần cô, lấy tay nâng mặt cô lên.

Mơ hồ từ trong mắt anh nhận thấy được ý đồ của anh, hô hấp Giang Tử Tự có chút không ổn, cô nghiêm mặt lại, gạt tay anh ra, lên tiếng cảnh cáo.

“Cam tiên sinh, mời tự trọng.”

“Tôi nghĩ muốn chứng thật một chuyện.” Anh không chút kiêng kỵ tiếp tục dựa gần cô, cô không ngừng di chuyển sang bên cạnh, cuối cùng đụng phải bức tường, không có cách nào lui về phía sau nữa.

Anh tới quá gần cô, làm nhịp tim cô rối loạn, cô vội vàng đưa hai tay ra chống đỡ ngực của anh, giữ khoảng cách của hai người, chân mày nhíu lại nghiêm nghị nói.

“Chỗ bên kia rất rộng, xin anh không cần chen.”

Anh không để ý lời của cô..., cảm hai cổ tay cô, dời đi hai tay cô đang ngăn cản trước ngực, giữ khoảng cách giữa hai người gần hơn, trong khoảng khắc, anh cúi đầu chiếm lấy môi hồng của cô, làm cô ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp.

Trong nháy mắt, đầu của cô một mảnh trống không, sau đó mới ý thức được chuyện gì xảy ra, cô cố gắng muốn tránh thoát anh, thế nhưng anh lại hôn giống như nghiện, chìm đắm bởi nụ hôn này, bura bãi ở trong miệng của cô tùy ý thăm dò cùng chiếm đoạt.

Lần đầu tiên Giang Tử Tự phát hiện sức mạnh giữa đàn ông và phụ nữ chênh lệch nhiều như vậy, hai cánh tay của anh giống như hai cây kim sắt, kẹp chặt xung quanh cô, khiến cho cô không cử động được.

Cô há miệng cả gan muốn cắn người đàn ông cọt nĩa cô, lại bị anh xảo trá tránh được, đầu lưỡi của anh còn nhân cơ hội tấn công vào trong miệng cô, hết sức trêu đùa dây dưa mút lưỡi hồng của cô.

Ngực của cô đập thình thịch thình thịch dữ dội, cả người nóng lên, cô phát hiện đường khí trong phổi gần như tiêu hết, cô không thể hít thở.

Lúc này Cam Nhĩ Khiêm mới rời môi cô, nhưng vẫn quyến luyến dừng lại ở môi cô không rời đi được.

“ Cái người quấy rối tình dục, tôi có thể kiện anh.” Cô khẽ thở sảng giọng, hơi sức toàn thân giống như lập tức bị rút sạch rồi, tay chân xụi lơ không có sức, ngay cả mở mắt trước người đàn ông vậy mạnh vô lễ này cũng không làm được.

“Được, cô cứ việc đi kiện, dù sao tôi đã xác nhận được việc tôi muốn biết.” Cam Nhĩ Khiêm thoải mái nói, ngón tay trượt ở trên gương mặt đỏ bừng của cô, khóe môi nâng lên một nụ cười nhạt phóng đảng.

“Anh xác định chuyện gì? Sức mạnh của tôi không bằng anh? Hay anh tính cọt nĩa một cô gái nhỏ, khiến cho anh cảm thấy rất tự hào?” Giọng nói cô lạnh lùng.

Lời của cô chọc anh cười, Cam Nhĩ Khiêm lắc tay, sâu sắc liếc cô, đôi mắt biến hóa sâu sắc.

“Cô quả nhiên là một người phụ nữ thú vị, tôi nghĩ muốn cô, Giang Tử Tự, cô là người phụ nữ của tôi.”

Tuần trước đến Nhật Bản đi công tác mấy ngày đó, lo lắng anh đều nhớ tới cô, nhớ tới ngày đó cô ngã trên người của anh thì thân thể mềm mại của cô cùng với mùi hương nhàn nhạt trên người của cô, cùng với vẻ mặt dịu dàng lúc cô rửa vết thương cho anh.

Anh chưa từng nhớ bất kỳ một người phụ nữ nào như vậy, ngày hôm qua nghe bạn thân nói tới một chuyện — nếu như không xác định tâm ý của mình, như vậy thì hôn đôi phương, nếu như cảm giác rất tuyệt, hơn nữa còn muốn tiếp tục hôn nữa, vậy thì chứng tỏ mình yêu đối phương.

Ngược lại, nếu người yêu qua lại nhiều năm, sau khi hôn lại cảm thấy nhạt nhẽo, không muốn tiếp tục, vậy có nghĩa là giữa hai người có giễu cợt rồi.

Mà sau khi anh hôn cô, xác định mình đối với cô có cảm giác.

Nghe lời của anh, Giang Tử Tự ngạc nhiên nhìn anh chằm chằm, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, một lúc mới mở miệng.

“Không thể nào.”

Câu trả lời của cô làm Cam Nhĩ Khiêm sa sầm, mày rậm, ánh mắt nguy hiểm xem xét liếc cô.

“Em chán ghét tôi?”

“Không phải.”

“Em có bạn trai?” Anh lạnh lẽo hỏi nữa.

“Không có.”

“Vậy còn có vấn đề gì?”

Giang Từ Từ sắp xếp lại suy nghĩ, trả lời, “Quá đột ngột, tôi không thể nào chấp nhận được.”

“Đột ngột? Chúng ta quen biết ít nhất ba tháng, tại sao lại đột ngột.” Anh bắt bẻ nói.

“Giữa chúng ta không hề hiểu nhau một chút nào.” Hiểu và không hiểu cũng không giống nhau, anh nên hiểu điểm này.

“Em muốn biết cái gì cứ hỏi, tôi sẽ nói chi tiết cho em.” Anh cũng không cảm thấy đây là vấn đề gì lớn.

“Ý của tôi là. Giữa chúng ta cũng không có tình cảm.”

“Bây giờ không có, về sau chung đụng lâu tự nhiên sẽ có.”

“Anh.” Cô cảm thấy anh không thể nói lý, hôm nay quả nhiên không nên tới. Tóm lại, tôi không cách nào đồng ý với anh, chúng ta cũng không thích hợp, cảm ơn anh quá yêu.” (quá yêu: lời nói khiêm tốn, tỏ ý cảm ơn đối với sự yêu thương của người khác)

“Có thích hợp hay không phải qua lại mới biết, em bây giờ liền quả quyết, sẽ là quá độc đoán.”

Anh mới chính là người độc đoán kia chứ? Giang Từ Từ phát hiện tay chân có hơi sức rồi, đẩy anh ra, vẻ mặt có chút nghiêm nghị nói.

“Cam tiên sinh, có lẽ đầu anh nhất thời choáng váng, mới có thể bắt đầu nảy sinh suy nghĩ kỳ lạ này. Giữa chúng ta là không thể nào, tôi đối với anh không có cảm giác nào.”

Không có sao? Cam Nhĩ Khiêm như có điều suy nghĩ nhìn cô chăm chú.

“Em đang sợ tôi?”

“Không có.” Cô phủ nhận.

Tròng mắt đen của anh sắc bén nhìn cô chăm chú, dường như muốn nhìn sâu vào trong linh hồn của cô.

“Em đang sợ mình sẽ yêu tôi.” Lần này giọng của anh là khẳng định.

Anh quá tự đại đi.” Điều kiện của anh quả thật rất tốt, nhưng chuyện này cũng không hề chứng tỏ tất cả phụ nữ đều sẽ yêu mến anh.”

“Em nói không sai, chỉ là ánh mắt của em nói cho tôi biết, em muốn tránh tôi, bởi vì em sợ mình sẽ không kiềm chế được mà yêu tôi.” Ánh mắt của anh một cái chớp mắt cũng không chớp mắt sâu sắc liếc cô, nói như đinh chém sắt.

“Không phải như vậy, xin anh không hiểu sai.” Cô nghiêm khắc bác bỏ, đối với chuyện anh phỏng đoán không có căn cứ có chút tức giận.

Cam Nhĩ Khiêm giương cao mày rậm, “Không tin, tôi thử lại một lần cho em thấy.” Nói xong, lần thứ hai anh hôn cô. Anh tin trong khi hôn lúc này, chắc chắn cô cũng tự nhận thấy cảm nhận tuyệt vời giống như anh.

“Ừm.” Miệng bị che lại, cô không có cách nào lên tiếng.

Lần này anh hôn càng mãnh liệt hơn lần trước, khi anh mạnh mẽ chiếm đoạt, lý trí của cô một chút một chút tan vỡ, không có cách nào suy nghĩ.

Nụ hôn của anh thanh thoảng mãnh liệt như mưa xối xả, thanh thoảng dịu dàng như gió xuân, làm cho cô không chống đỡ được, trong lòng cô rung động vang dội, kích thích tiếng lòng cô.

Cam Nhĩ Khiêm chăm chú nhìn ánh mắt mơ mơ màng màng của cô, giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm nói bên tai cô.

“Em còn dám nói mình không có cảm giác với tôi sao?”

Giang Từ Từ thoát khỏi ngực của anh đứng dậy, gò má nóng lên, vẻ mặt cũng lạnh lùng.

“Câu trả lời của tôi vẫn như cũ, giữa chúng ta không thể nào.” Nói xong, cô đẩy cửa kéo ra, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Cam Nhĩ Khiêm giương cao mày mà cười. Trong từ điển của anh không ba từ không thể nào, chỉ có chuyện muốn hay không muốn! Sau khi xác định tâm ý của mình, mắt đen long lanh của anh sáng lên giống như một ngọn lửa chợt hiện lên.

Hết chương 2!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3.1

Edit: Lavender – Blue

Đối với chuyện gì không muốn, Cam Nhĩ Khiêm luôn luôn triệt để từ chối, còn đối chuyện mình muốn, anh sẽ không chút nào chậm trễ nghĩ hết cách làm được.

Vì vậy nhìn thấy bạn tốt Du Chí Mậu dẫn theo Du Lệ Như, cùng tiến đến trước quầy rượu nơi hai người hẹn gặp, anh nheo mắt. Anh biết Du Lệ Như có ý với anh, nhưng anh đối với cô ta một chút hứng thú cũng không có, mà anh đã sớm tỏ rõ chuyện này với Du Chí Mậu.

“Chí Mậu, cậu hẹn tôi ra ngoài có chuyện gì?” Tốt nhất đừng tưởng rằng anh rảnh rỗi đến nỗi có thể tới giết thời gian cùng em gái cậu.

Khi anh ngồi xuống bên cạnh Du Chí Mậu.

“Tôi tìm cậu ra ngoài, chủ yếu là muốn nói với cậu về việc hợp tác tài chính với công ty của các cậu nhanh chóng thu mua dự án.” Anh ta đã sớm suy nghĩ xong lấy cớ đối phó với anh, bởi vì nếu như tỏ rõ chuyện em gái bảo bối của anh ta muốn gặp anh, Nhĩ Khiêm tuyệt đối sẽ lập tức quay đầu rồi đi, anh ta biết rõ Nhĩ Khiêm luôn không chịu đựng được chuyện phụ nữ dây dưa với anh.

“Vụ hợp tác tài chính dự án đó có vấn đề gì sao?” Nhà Chí Mậu kinh doanh một trong hai ngân hàng chủ yếu mà công ty anh giao dịch.

“Tài sản cậu cung cấp không đủ bảo đảm, ba tớ hi vọng cậu có thể cung cấp một số khác. Nếu hết cách, có tập đoàn Đạo Hùng làm thư xác nhận cũng có thể được.” Dòng họ Cam thuộc tập đoàn Đạo Hùng, danh tiếng xếp trong ba tập đoàn lớn ở Đài Loan, có tập đoàn Đạo Hùng làm thư xác nhận, còn hôn bất kỳ tài sản thế chấp nào. (thư xác nhận: giống thư bảo lãnh)

“Cậu biết rõ tôi không muốn dựa vào ba mình, cho nên mới vay tiền từ ngân hàng tư nhân các cậu.” Cũng bởi vì không muốn vào tập đoàn Đạo Hùng, cho nên anh mới tự mình thành lập khoa học kỹ thuật Thượng Tần, làm chuyện mình muốn làm, nếu cần dựa vào ba anh giúp anh làm thư xác nhận, vậy có gì khác với việc anh cầu xin ba mình.

Du Lệ Như nghe đến đó, bất mãn giúp Cam Nhĩ Khiêm lên tiếng.

“Anh hai, đây là ba không tin anh Nhĩ Khiêm sao? Anh Nhĩ Khiêm tuyệt đối sẽ không nợ chúng ta, anh bảo ba không cần gây khó khăn cho anh Nhĩ Khiêm.”

Du Chí Mậu giải thích, “Anh cũng biết rõ, nhưng trên hình thức, ngân hàng còn phải tuân theo các nguyên tắc làm việc.”

Cô lấy lòng nói: “Anh Nhĩ Khiêm, vậy không bằng em làm sự bảo đảm cho anh là được rồi.”

“Không cần.” Cam Nhĩ Khiêm từ chối ý tốt của cô, “Chí Mậu, chuyện thế chấp tớ sẽ về suy nghĩ thêm một chút.”

Sở dĩ anh muốn đẩy nhanh tốc độ mua Tịnh Phong, bởi vì Tịnh Phong là nhà máy làm máy chơi game lớn, anh muốn sản xuất trang thiết bị máy chơi game, sau đó sẽ nghiên cứu phát triển thương hiệu riêng của trò chơi, kết hợp với các phần mềm được thiết kế bởi Thượng Tần.

“Không thành vấn đề, chờ cậu cân nhắc kỹ lại nói cho tớ.”

Thấy lời của hai người chấm dứt, Du Lệ Như kéo tay Cam Nhĩ Khiêm làm nũng.

“Anh Nhĩ Khiêm, phần mềm trò chơi mới của công ty anh, em có mua, thật rất tuyệt, nhưng em không biết chơi, anh có thể dạy em một chút không?”

Anh kéo tay của cô ra, “Nếu như em thật sự muốn học, hôm nào đến công ty anh, anh tìm người dạy em.” sau khi anh liếc nhìn xuống đồng hồ, nhìn Du Chí Mậu, “Nếu như không có chuyện gì khác, tôi còn có việc phải đi.”

“Đã trễ thế này còn có việc?”

Khóe miệng Cam Nhĩ Khiêm giương lên nụ cười, “Tôi phải đi đón bạn gái của tôi tan tầm.”

“Anh Nhĩ Khiêm có bạn gái? !” Du Lệ Như khiếp sợ trừng to mắt.

“Ừ.” Cam Nhĩ Khiêm lấy tiền ra, thay anh em họ Du tính tiền, ngay sau đó giờ một ngón tay lên liền ra khỏi quầy rượu.

“Anh hai!” Du Lê Như hờn dỗi dậm chân, không cam lòng nhìn anh rời đi như vậy.

“Chính em cũng nghe thấy, Nhĩ Khiêm đã có bạn gái, anh cũng không có cách.” Đã sớm khuyên em gái nên hết hi vọng với Nhĩ Khiêm, em gái lại không chịu nghe, luôn cho là sớm muộn gì cũng có ngày chiếm được trái tim Nhĩ Khiêm.

Anh đối với cô em gái yêu đơn phương cũng không có cách, nhưng cha mẹ cũng không ngăn cản, ngược lại lạc quan chuyện này thành công, còn muốn anh phải cố gắng ra sức tác hợp, hi vọng có thể kết thân gia với nhà họ Cam.

“Anh, anh điều tra giúp em á hồ ly tinh kia rốt cuộc là người nào?”

“Lê Như, vì sao em còn chưa từ bỏ ý định?” Du Chí Mậu không biết làm sao than thở.

“Người ta rất thích anh Nhĩ Khiêm nha, anh giúp em một chút, em cần người khiếm ca nha, người giúp ta một chút, em không thể không có anh ấy” Cô ta lắc lắc cánh tay anh trai năn nỉ.

“Theo tính cách Nhĩ Khiêm, cho dù cuối cùng em miễn cưỡng lấy được cậu ấy, chỉ sợ cũng không có được cuộc sống hạnh phúc.” Anh lắc đầu thờ dãi nói.

“Em mặc kệ, em thì không phải anh ấy yêu em không được.”

Sau khi xuống lầu, Giang Tử Tự bước nhanh hơn, đi tới trạm tàu điện ngầm, chỉ hi vọng hôm nay có thể thoát khỏi trong tuần này, mỗi ngày sau khi tan sở cũng luôn có chuyện xảy ra.

Một chiếc xe Porsche thể thao màu trắng bạc từ phía sau lái tới, dừng trước mặt cô.

Giang Tử Tự nhúc nhúc đầu đôi mày thanh tú nhẹ chau lại, sau khi thờ dãi một tiếng, liền nghe giọng nói từ trong xe vang lên.

“Lên xe.”

“Cam tiên sinh, anh không cần mỗi ngày đều tới đón tôi, tôi đón tàu điện ngầm về rất dễ dàng.” Âm lượng giọng cô lộ ra vẻ cố ý xa cách.

Người bên trong xe không có tính nhẫn nại xuống xe, đi về phía cô, kéo cô một cái, nhét ngồi vào trong chiếc xe màu trắng bạc.

“Cam tiên sinh, xin anh có thể tôn trọng nguyện vọng cá nhân của tôi không?” Đôi mày thanh tú của cô nhíu nhẹ, giọng nói mang theo vẻ tức giận.

“Như vậy cũng xin em tôn trọng nguyện vọng muốn đưa đón em của tôi.” Nói xong, sau khi Cam Nhĩ Khiêm giúp cô thắt dây an toàn, đạp chân ga, đi về hướng nhà cô.”Đúng rồi, ngày hôm qua chúng ta nói đến chỗ nào?”

“.” Cô hơi giận buồn bực nhìn bên ngoài cửa sổ không muốn quan tâm đến anh.

Cam Nhĩ Khiêm không để bụng, tự hỏi tự đáp, “Tôi nhớ ra rồi, em nói con chó Dưa nhà em quá mập rồi, em muốn giúp nó giảm cân.”

Giang Tử Tự xoay đầu lại, đĩnh chính với anh, “Nó còn lâu mới là Dưa, nó gọi là Khoai Lang.” Một tuần này, trên đường đưa cô trở về nhà, anh thường nói tới chuyện của mình, đồng thời cũng sẽ hỏi thăm việc có liên quan đến cô, cùng với người nhà của cô.

Cô hiểu anh làm như vậy, là hi vọng có thể tăng tốc độ hiểu rõ nhau, nhìn thấy được anh thật sự có suy nghĩ qua lại với cô, nhưng chuyện anh mỗi ngày đều tới đón cô tan tầm, đã bị đồng nghiệp trong câu lạc bộ tập thể hình phát hiện, gây cho cô không ít khó khăn.

Ngay cả Tiểu Mỹ cũng rất bất mãn thế nhưng cô gạt cậu ấy chuyện qua lại với Cam Nhĩ Khiêm, nghe được một vài lời đồn của khách nữ, một vài câu còn khắc nghiệt thương tâm (ED: được một người quá nổi bật yêu cũng là một việc khổ sở)

Trời mới biết, cô căn bản là thân bất do kỷ. (ngoài tầm kiểm soát của mình)

“À, nó gọi là Khoai Lang sao?” Khóe môi Cam Nhĩ Khiêm nâng lên nụ cười khả nghi, rất hài lòng cuối cùng cô cũng lên tiếng.”Tôi giúp nó mua một loại thức ăn cho động vật có thể giảm cân nặng, sau khi đến nhà em sẽ đưa cho em.”

“Bao nhiêu tiền? Tôi trả anh.” Giang Tử Tự liếc anh một cái. Cho dù anh rất ngang ngược, hoàn toàn không để ý mình nhiều lần kháng cự, nhưng cô cũng không có cách nào thật sự chán ghét anh.

Giống như ngày hôm trước, trong lúc vô tình cô nói chuyện mẹ rất thích loại bánh ngọt tiệm nào đó, hôm sau, lúc đưa cô về nhà, anh lấy từ trên xe xuống hộp bánh ngọt của cửa tiệm kia đưa cho cô.

Hôm kia, cô lơ đãng nói đến áo lót ba mình thích khi leo núi, ngày hôm sau, anh liền đưa cho cô một chục áo lót hàng hiệu.

Người như vậy, cô làm sao có thể ghét anh?

“Không cần, mời người ta ăn một bữa cơm trà là được rồi.”

“Nếu như là muốn đi nhà hàng Tùng Chi Hoa đó, tôi sợ rằng mời không nổi, tôi tình nguyện bây giờ trà lại cho anh tiền mua thức ăn.”

“Được rồi, địa điểm lần này cũng có thể cho em chọn.”

“Vậy tôi sẽ chọn quán lẻ đường, mờ anh ăn một bát mì ruột già ba mươi lăm đồng nha.”

Cam Nhi Khiêm giương môi cười một tiếng, “Được vừa vặn tôi rất thích ăn mì ruột già.” Mặc dù bản thân là thiếu gia tập đoàn Đạo Hùng, nhưng anh cũng không phải là đứa bé trong nhà cậu ấm lớn lên.

Khi còn nhỏ, ba anh em bọn họ thường đi theo bà nội về quê ở mấy năm, hiểu rõ cuộc sống người bình thường.

Hơn nữa cha mẹ cũng không hi vọng ba anh em bọn họ trở thành đứa bé không biết nỗi khổ của trẻ em, cho nên từ nhỏ, tiền tiêu vặt của bọn họ là tự mình bỏ sức lao động ra kiếm được, không có giống mấy loại thiếu gia nhà giàu kia... mùi hào hoa xa xỉ.

“Anh thật sự thích?” Giang Tử Tụ có chút hoài nghi.

“Ừ, tôi còn thích ăn gà rán. Như vậy đi, em mời tôi một bát mì ruột già cùng một phần gà rán được rồi.”

Giang Tử Tụ nghiêng đầu trong nháy mắt chăm chú nhìn anh giây lát, “Tôi thật sự không hiểu, đến tột cùng anh thích tôi điểm nào?” Cho dù đáng đáp cô coi như xinh đẹp, sự nghiệp cũng không tệ, nhưng những thứ này tuyệt đối không có khả năng là điểm anh coi trọng cô.

Cam Nhi Khiêm im lặng, chợt nói: “Em còn nhớ rõ ba, bốn tháng trước, ở đại học T, có ba cô gái ngăn em lại, chỉ trích chuyện em quyến rũ bạn trai của một người trong đó không?”

“A, làm sao anh biết?” Cô kinh ngạc.

“Ngày đó anh đứng cách mọi người không xa.”

“Cho nên, anh nghĩ nói cho tôi biết, anh vì vậy đối với tôi vừa gặp đã yêu ư?”

“Rất xin lỗi, bản về bề ngoài, em cũng không phải là cô gái xinh đẹp làm người ta rung động, ngược lại một trong mấy cô gái kia đáng đáp vẫn còn tương đối xuất sắc.” Anh không khách khí cười nhạo.

“Nếu đáng đáp tôi không đủ xuất sắc, tại sao anh còn phải tới quán tôi?” Đuôi lông mày cô giương nhẹ.

“Bởi vì sự việc kia, sau khi em nhận công việc ở câu lạc bộ thể hình Lục Dã, tôi mới bắt đầu chú ý em.” Xe đi tới cửa nhà Giang Tử Tụ, anh dừng xe, đột nhiên cúi người qua.

Có kinh nghiệm lần trước, Giang Tử Tụ vội vàng đưa tay che cái miệng của anh, không để cho anh lần nữa đạt được.

Anh cầm cổ tay cô, dời tay của cô ra.

Cô bị vây giữa anh và cái ghế, không thể động đậy, nhứ mây cảnh cáo.

“Tôi đã nói với anh, mấy ngày nay tôi không có đánh răng, miệng thối lắm nha.”

“Thật sao? Tôi không ngại. Chỉ là, chẳng lẽ em cho là tôi muốn hôn em sao?” Anh tự tay giúp cô tháo dây an toàn ra, ánh mắt tươi cười nhìn cô.

“.....” Thấy mình hiểu lầm anh, cô hơi xấu hổ trừng mắt liếc anh một cái, đẩy cửa xe muốn xuống xe, bỗng nhiên bị anh kéo trở lại.

“Em đã mong đợi như vậy, tôi cũng không thể làm cho em thất vọng.” Sau khi Cam Nhi Khiêm cười một tiếng chiếm lấy môi hồng của cô.

Cái hôn này cũng không có kéo dài quá lâu, anh liền buông cô ra, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Về mặt anh bình thường nói: “Em chờ một chút, anh lấy thức ăn gia súc cho em.”

Giang Tử Tụ khề cấn môi hồng xuống xe, về mặt mơ hồ lộ ra tức giận cùng ngượng ngùng.

“Có chút nặng, không để ý tôi giúp em cầm vào?” Cam Nhi Khiêm từ sau cốp xe lấy một bọc thức gia súc đi tới.

“Không cần, tôi không có yếu đuối như vậy.” Nhận lấy bọc thức ăn gia súc trên tay anh, cô chần chờ một lúc nhỏ giọng dặn dò, “Lái xe về cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Đưa mắt nhìn bóng dáng của cô biến mất sau cửa lớn màu trắng bạc, gương mặt tuấn tú của Cam Nhi Khiêm nâng lên nụ cười vui vẻ, lúc này mới

lái xe rời đi.

Đi vào trong cánh cửa lớn màu trắng bạc, Giang Tử Tự duỗi ngón lau cánh môi vừa mới bị anh hôn, Cô không có cách nào lừa gạt mình một chuyện, cô không ghét nụ hôn của anh, thậm chí nụ hôn của anh còn để lại cho cô cảm giác rung động.

Cô nhẹ lắc đầu, cố gắng xóa sạch nụ hôn vừa rồi trong đầu, ngược lại gọi lên trí nhớ lúc bị anh cưỡng hôn ở nhà hàng Tùng Chi Hoa.

Mặc dù anh ngang ngược cưỡng hôn khiến cô không vui, lại làm cô vô cùng rung động, lúc này trái tim cô giống như bị cái gì đó kích thích.

“Như vậy đến lúc đó biên bản hội nghị hội học sinh, sẽ phải làm phiền cậu.”

“Được.” Giang Tử Tự mỉm cười gật đầu.

Nói xong công việc, Tạ Minh Thánh hỏi tiếp: “Tôi nghe nói lúc trước Nhân Cảm đi tìm em phải không?”

“Ừ, anh và đàn chị còn có chuyện chưa giải quyết sao?” Trong mấy tháng này, rất ít thấy lại cảnh hai người thân mật ra vào như một đôi bình thường, thấy vậy giữa hai người hình như xuất hiện vấn đề rất lớn.

Tạ Minh Thánh thở dài nặng nề một tiếng.

“Tôi không biết nên nói như thế nào, giữa chúng tôi không có người thứ ba tham gia, nhưng Nhân Cảm lại cố ý muốn kéo đàn em thâm mểm tôi vào, còn nói với tôi, cô ấy không có cách nào cùng người khác chia sẻ tình cảm của tôi, nói chia tay với tôi mấy lần.”

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 3.2

Edit: Lavender - Blue

Giang Tử Tự do dự một chút, mới mở miệng nói: “Giữa hai người nếu như không có sự tin tưởng hoàn toàn, tình cảm sợ rằng rất khó kéo dài.”

“Không sai, cho nên tôi.” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một giọng nói mạnh mẽ chen vào.

“Người này là ai?”

Tạ Minh Thánh ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông đứng trước mặt bọn họ, lập tức nhận ra anh. Thời gian trước lúc công ty Thượng Tấn tổ chức hoạt động thử nghiệm trò chơi mới, anh từng thấy Cam Nhĩ Khiêm một lần.

“Tôi là chủ tịch hội học sinh đại học T, Tạ Minh Thánh, Cam tiên sinh, chào anh.” Cậu ta thuận tiện vươn tay, hơn nữa tự giới thiệu mình.

Trong nháy mắt Cam Nhĩ Khiêm nhìn cậu ta một cái, không có ý định bắt tay với cậu ta, ánh mắt sắc bén quan sát cậu ta.

Giang Tử Tự lặng lẽ trừng mắt liếc anh một cái, ý bảo anh đừng làm cho người ta khó xử.

Lúc này anh mới cùng cậu ta nắm tay qua loa lấy lệ, sau đó lên tiếng tuyên bố.

“Giang Tử Tự là bạn gái tôi, tốt nhất cậu không nên có ý đồ với cô ấy.” Căn cứ vào trực giác của đàn ông, anh nhìn thấy người này có cảm tình tốt với cô.

“Anh đang ở đây nói những nói cuội cái gì đó?” Nghe loại người như anh một bên tuyên bố, Giang Tử Tự hơi cúi đầu mày thanh tú nhướn lên.

“A, học muội và Cam tiên sinh đang kết giao?” Nghe vậy, về mặt Tạ Minh Thánh hiện tia kinh ngạc.

“Không sai, cho nên cậu cách xa cô ấy một chút.” Cam Nhĩ Khiêm cảnh cáo xong, không để cho cô có cơ hội làm sáng tỏ, lôi kéo cô rời đi.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Mặc kệ bị anh cầm tay của cô, cô chỉ có thể đi theo anh.

“Em không có lên lớp, đến công ty giúp tôi ghi chép.”

“Tại sao tôi phải ghi chép giúp anh?”

“Tôi nghe nói em là sinh viên khoa kế toán.”

“Vậy thì thế nào?”

Bộ dạng Cam Nhĩ Khiêm tự nhiên nói: “Cho nên tôi mới tìm em giúp tôi, kế toán công ty tôi đột nhiên xảy ra tai nạn giao thông nằm viện, em tới giúp tôi xử lý sổ sách kế toán một chút.”

Thượng Tấn thành lập không tới hai năm, trước mắt vẫn là một công ty nhỏ có quy mô không lớn, thành viên chỉ có ba mươi mấy người, không cách nào chuyển người qua xử lý công việc kế toán được.

Liếc nhìn thấy vẻ mặt của cô là tại sao tôi phải đi, anh sử dụng kế dụ dỗ “Tôi cũng không phải không trả chi phí cho em giúp tôi. Thế này đi, em giúp tôi xử lý sổ sách, tôi sẽ trả thù lao cho em”

Đã bị anh nhét vào trong xe, cho dù cô muốn từ chối cũng không có cách, Giang Tử Tự không thể làm gì khác hơn là gắng gượng đồng ý.

“Nếu như thù lao quá ít, tôi sẽ trở mặt đó.”

Anh cười nói: “Yên tâm, nhất định làm cho em hài lòng.” Sau khi lái xe lên đường, anh lại nói tiếp: “Tên họ Tạ vừa nãy, sau này em bớt để ý tới cậu ta, có thể xa thì nhanh tránh xa cậu ta.”

“Tại sao?” Cô cảm thấy đối tượng cô nên tránh xa, phải là anh, mà không phải là học trưởng.

“Em không nhận ra sao? Cậu ta có ý với em”

Giang Tử Tự hơi kinh ngạc, “Tôi không nhận ra.”

“Tóm lại em nhớ kỹ lời tôi nói..., đừng cho cậu ta đến gần em nữa.”

Cô im lặng không trả lời. Tạ Minh Thán là chủ tịch hội học sinh, cô lá thư ký, giữa hai người sẽ luôn phải đụng mặt, làm sao có thể cố ý tránh xa anh ấy.

“Em có nghe lời tôi nói hay không đó?” Thấy cô không trả lời, Cam Nhĩ Khiêm cất giọng hỏi nữa.

“Có không.” Biết cô không lên tiếng, anh càng không để yên, Giang Tử Tự hừ một tiếng đáp. Cô phát hiện có lẽ mình dường như đã quen với việc chung đụng với anh, cảm thấy quen với việc anh đơn phương tự nhận mình là bạn gái anh.

Mọi thứ dường như ra khỏi tầm tay kiểm soát của cô, phát triển theo chiều hướng anh mong đợi.

Cô còn có thể ngăn cản sao? Ngăn cản lòng mình đón nhận anh!

“Giang Tử Tự, tại sao cô lại ở chỗ này?” Du Lệ Như vừa đến Thượng Tấn liền thấy cô, giật mình đi về phía cô.

Giang Tử Tự còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy Cam Nhĩ Khiêm trả lời thay cô.

“Tôi tìm cô ấy tới làm sổ kế toán giúp tôi.” Anh đưa ly cà phê đang bung trong tay cho cô.

Nhìn thấy anh biểu hiện thái độ tự nhiên gần gũi với Giang Tử Tự ánh mắt Du Lệ Như dờ dợn, sau đó liền cười duyên lấy lòng.

“Nếu như anh Nhĩ Khiêm cần giúp một tay, em cũng học kế toán, em có thể giúp anh.”

“Không cần, có cô ấy là đủ rồi. Lệ Như, em là tới học chơi trò chơi hã, đi theo tôi, tôi tìm người dạy em.”

“Được.” Rời khỏi phòng kế toán, Du Lệ Như hung hăng giận dữ nhìn Giang Tử Tự một cái, ánh mắt kia giống như đang cảnh cáo cô: cô cẩn thận một chút cho tôi.

Giang Tử Tự bung ly cà phê lên hóp một hóp. Cô cũng không ngờ lại gặp Du Lệ Như ở chỗ này, hơn nữa xem ra cô ta dường như đã liệt cô vào danh sách cái gai trong mắt rồi.

Bởi vì Cam Nhĩ Khiêm, cô đã bị không ít phụ nữ ghét, lúc trước ở câu lạc bộ tập thể hình Lục Dã, những khách nữ kia vốn có thiện cảm với cô, cũng bởi vì anh, mới bắt đầu năm ba lần dùng lời nói đâm chọc cô, hoặc cho cô cái nhìn xem thường.

Vì đàn ông, dường như phụ nữ cứ mãi làm khó phụ nữ!

Bung cà phê, cô chậm rãi bước đi thong thả trở về phòng kế toán, sau đó bật máy vi tính, chuẩn bị làm báo cáo thu nhập tháng trước.

Không lâu sau Cam Nhĩ Khiêm cũng đi vào phòng kế toán, thấy gương mặt cô chuyên tâm đánh máy vi tính, im lặng một lát, anh lên tiếng, “Sau này em

không cần đến Lục Dã nữa, làm việc ở đây đi.”

“Tại sao?” Nghe vậy, cô di chuyển tầm mắt khỏi màn hình máy tính nhìn anh.

“Bởi vì em làm sổ sách tốt hơn kế toán trước kia.” Cô đến giúp đỡ hơn một tuần lễ rồi, đồng nghiệp trong công ty đánh giá cô làm tốt hơn kế toán trước đây rất nhiều, và lại tính cô khiêm tốn, duy trì mối quan hệ với mọi người rất tốt.

“Anh nói tôi làm việc ở đây, đây vốn là công việc kế toán kia mà?”

“Cô ấy bị thương quá nặng, đã qua đời ngày hôm qua rồi.”

Mặc dù chưa từng nhìn thấy vị kế toán kia, nghe lời nói của anh, vẻ mặt Giang Tử Tự vẫn lộ ra một chút tiếc nuối.

“Vậy các anh nên nhanh chóng tuyển người, ban ngày tôi còn phải đi học, không thể tới đây làm việc.”

Anh đã sớm lường trước cô sẽ nói như vậy rồi.

“Sổ sách kế toán không cần gấp, chờ sau khi em tan lớp tới làm cũng không sao.”

“Tôi còn.... AB” cô đang muốn từ chối, Cam Nhĩ Khiêm ngắt lời nàng.

“Trước hết em nghe về mức lương một chút rồi hãy trả lời, lương kế toán là bốn vạn, nếu như công ty có lãi, sẽ để dành mười phần trăm tiền lãi thưởng cho nhân viên, hàng năm được ra nước ngoài du lịch một lần, năm ngoái nhân viên công ty mỗi người được tám tháng tiền thưởng.”

Được. Động lòng, thiếu chút nữa cô bật thốt lên đồng ý.

Cam Nhĩ Khiêm nói tiếp: “Huống chi em vẫn còn muốn ở lại Lục Dã ư? Về chuyện của chúng ta lời đồn đãi truyền đi xôn xao, em có thể chịu đựng được những người đó dùng ánh mắt xem thường nhìn em sao?”

Thì ra là. Anh có chú ý tới chuyện này. Giang Tử Tự hơi ngạc nhiên nhìn anh, thầm nghĩ có phải vì muốn cô nghỉ việc ở Lục Dã, cho nên anh mới muốn cô làm việc ở đây, nếu không với điều kiện anh đưa ra, lý nào không tìm được một kế toán giỏi.

Nhưng, lời anh nói tiếp theo, lại làm cho cô ngạc nhiên.

“Thật ra thì hôm qua tôi đã giúp em từ chức ở Lục Dã, cho nên bắt đầu từ hôm nay em không cần phải qua đó nữa.”

Ít khi thấy Giang Tử Tự lộ ra vẻ mặt giận dữ.

“Tại sao không có sự đồng ý của tôi liền tự ý thay tôi từ chức hả? “ Cô không nghĩ rằng anh lại dám cậy mạnh đến mức này, vọng tưởng làm chủ tất cả việc của cô.

“Tôi làm như vậy là vì em, Mỗi ngày ở đó em đều phải chịu đựng những người thêm mắm dặm muối kia, em chịu đựng được sao? Huống chi em am hiểu công việc kế toán, em có thể thuần thục xử lý sổ sách, về sau chỉ cần làm xong việc, là có thể tan làm, không cần phải mỗi ngày đều trễ như vậy mới có thể về nhà.”

“Anh cho rằng anh là ai hả? Anh không có tư cách thay tôi quyết định bất cứ việc gì!” Cô tức giận đứng dậy.

Cô có thể chịu đựng việc anh tự cho là đúng, ngang ngược, ương ngạnh, nhưng chuyện này đã đụng chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, cảm xúc ngấm ngầm chịu đựng đến lúc này rốt cuộc bộc phát.

Thấy cô tức giận, không chút nào chấp nhận sự sắp xếp của anh, Cam Nhĩ Khiêm cũng có chút không vui.

“Em có biết mấy cái người ở trong câu lạc bộ Lục Dã kia nói em khó nghe biết bao nhiêu, em tình nguyện trở về làm cho người ta chà đạp sao?” Cũng bởi vì sợ cô bị những lời đồn đãi kia gây tổn thương, cho nên mới thay cô từ chức, không nghĩ muốn cô tiếp tục làm ở đó.

Cô không biết được lời người khác đồn khó nghe biết bao nhiêu, nhưng cô sở dĩ oan uổng chịu những lời tai bay vạ gió này, còn không phải đều bởi vì anh sao.

“Tôi vốn có những ngày sau này thật tốt, là bỗng dưng anh quán lấy tôi, mới gặp phải những lời ra tiếng vào kia.”

Cam Nhĩ Khiêm cắn răng, chịu đựng tức giận không muốn cãi nhau với cô.

“Không sai, là tôi gây ra, không phải bây giờ tôi đang giúp em giải quyết sao? Cho nên mới muốn em tới công ty tôi làm việc.”

“Không cần, tôi sẽ tự mình tìm công việc khác, chỉ cần sau này anh đừng đến đây dựa vào tôi là tốt rồi.” Cô nhanh chóng dọn dẹp gọn gàng tài liệu trên bàn, cầm lấy túi xách của mình muốn rời khỏi phòng kế toán.

Kéo cánh tay của cô không để cho cô đi ra ngoài, Cam Nhĩ Khiêm giam cầm cô giữa bức tường và mặt mình, tức giận nói: “Tôi chỉ muốn đặt em ở nơi

mà tôi có thể thấy để chăm sóc cho em, như vậy có lỗi sao?”

Cái nhìn chăm chú của anh làm cho cô hơi giật mình, trong mắt anh là tình cảm nóng bỏng như thủy triều, cuốn về phía cô, khiến cho lồng ngực cô cứng lại, nhất thời không phát ra được âm thanh.

Cam Nhĩ Khiêm nói tiếp: “Chết tiệt, tôi yêu em, nên không muốn em phải chịu bất kỳ ủy khuất gì, em không chỉ không tiếp nhận ý tốt của tôi, còn một lòng muốn đẩy tôi ra, em quả thật không biết điều!”

Cô cao giọng quát lên: “Tôi không biết điều? Anh lấy danh nghĩa người yêu ép buộc tôi chấp nhận sự an bài của anh, loại hành vi dã man này khác gì so với thổ phi cướp bóc hả? Yêu một người mà có thể đối với người kia muốn làm gì thì làm sao hả? Như vậy tình yêu của anh chỉ đơn giản là một hình thức bạo lực.”

Tình yêu của anh là một hình thức bạo lực? Chỉ trích này giống như roi da quất vào anh.

Cam Nhĩ Khiêm cắn răng, hít sâu một hơi nói: “Anh chỉ là muốn bảo vệ em, một người đàn ông muốn bảo vệ người con gái mình yêu, đây vốn là chuyện hiển nhiên không phải sao? Anh cho em biết, mặc kệ em có chấp nhận anh hay không, trừ anh ra, em không có lựa chọn nào khác.” Bởi vì anh sẽ không cho phép bất kỳ tên đàn ông nào đến gần cô, cô chỉ có thể thuộc về anh. (ED: mình đôi cách xưng hô cho anh ấy nịnh cho ngọt nha mọi người.)

Lần này anh mạnh mẽ tỏ tình làm cho trái tim cô bỗng run lên, cô nên quở trách anh vọng tưởng tự đại, nhưng cô lại không nói nên lời.

Đôi mắt đen kịt như hai ngọn lửa thiêu đốt, nhìn cô chằm chằm, cô cảm thấy mình như muốn được tan chảy trong ngọn lửa nóng rực dưới ánh mắt kia.

Thấy cô dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn anh chằm chằm, trên gương mặt tuyệt đẹp nhuộm một tầng sắc đỏ giận dữ, không nói lời nào. Anh không muốn bị cô ghét, càng không muốn bị cô hận, do dự, giọng Cam Nhĩ Khiêm chậm rãi, thấp giọng nói xin lỗi.

“Có lẽ anh không nên chưa hỏi ý kiến của em liền tự tiện thay em từ chức ở Lục Dã, “ ngừng lại tập trung nhìn cô, giọng anh khàn khàn nói tiếp: “Nhưng đời này anh chưa từng muốn bảo vệ một người con gái như vậy, chưa từng nghĩ muốn lấy lòng một người con gái, chưa từng ăn nói khép nép với một người con gái như thế, em đã khiến cho anh động lòng, thì đừng hòng quay lưng rời đi, là em làm cho anh động tình, em phải chịu trách nhiệm tới cùng.”

Những lời anh nói này gần như vô hại, vì vậy cô nhắm mắt lại, lòng của cô vào một khắc kia bị anh đã động rồi.

Đối mặt với tình cảm của anh ừn ừ kéo tới bên cô, cô không cách nào kiên trì nữa.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy tiếng của mình nói: “Cam Nhĩ khiêm, nếu như anh hi vọng tôi tiếp nhận anh...ít nhất trước tiên anh phải học cách tôn trọng ý kiến của tôi, tôi không thích đàn ông cậy mạnh thô lỗ.”

“Em nói anh cậy mạnh thô lỗ.” Sau khi Cam Nhĩ Khiêm hiểu ra ý của cô, “A, chờ một chút, ý của em là.”

Hết chương 3!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 4.1

Edit: Lavender - Blue

Yêu không chỉ làm cho phụ nữ có vẻ mặt đang yêu, cũng làm cho đàn ông có tinh thần phấn khởi, mặt mày hớn hở, ngay cả đi bộ cũng như điều gặp gió, á, bởi vì đúng lúc có một cơn gió thổi qua.

Tóm lại, trong lồng ngực là tình cảm dịu dàng dâng cao, làm cho ánh mắt Cam Nhĩ Khiêm nhìn ra bên ngoài thế giới đẹp vô cùng, ngay cả con chó cũng nhắm vào anh mà sủa, là anh trước kia, chắc chắn sẽ trừng mắt muốn nó ngậm cái miệng có đang la to đó lại, nhưng giờ phút này, thế nhưng anh lại thấy cho chó nhỏ sủa gâu gâu thật đáng yêu. (ED: tui không biết giấu mặt chỗ nào luôn, bó tay với anh Khiêm. ...(O_O))

Ngay cả nhìn thấy một đồng đại tiện bên đường cũng không cảm thấy ghê tởm, nụ cười ním vẫn luôn giữ trên môi, trong lòng chỉ mong được thấy Giang Từ Từ càng sớm càng tốt.

Rầm, trong một lúc không tập trung, đụng vào cây cột ven đường, anh không để ý, trên mặt của mình vẫn còn nụ cười, đi về phía trước vài bước, dừng trước một cửa hàng, chờ Giang Từ Từ.

Một bà bán hoa ngọc lan bên đường thấy, chỉ cảm thấy người đàn ông này cười rất kỳ lạ, nhìn chằm chằm theo dõi từng cử động của anh, thấy sau khi anh thấy một cô gái xuất hiện cách đó không xa, ánh mắt anh sáng hẳn lên, sai bước đi tới bên cô gái, như có ý đồ quấy rối, bà mở to miệng muốn nhắc nhở cô gái chú ý.

Lời đến khoe miệng, lúc này mới phát hiện ra thì ra là bọn họ là biết nhau, hai người tay trong tay đi tới.

Ngang qua sạp hàng nhỏ của bà, Giang Tử Tự cầm lên một bó hoa ngọc lan, Cam Nhĩ Khiêm lấy bóp tiền ra muốn trả, bị cô ngăn cản.

“Em có tiền lẻ.” Từ trong túi xách cô lấy ra vài đồng tiền lẻ, mỉm cười đưa cho bà.

Bà mới chột hiểu ra, thì ra là người đàn ông kia đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, khó trách luôn cười khúc khích.

Giang Tử Tự mở bó hoa ngọc lan ra, ngắt hai hoa bỏ vào trong túi xách của mình, ngắt hai bông khác đưa cho Cam Nhĩ Khiêm.

“Đặt nó vào trong túi áo.”

Cam Nhĩ Khiêm làm theo lời, trong miệng hỏi: “Tại sao?”

“Mùi hương này sẽ từ trong miệng túi áo bay ra.” Kể từ ngày đó, cô đồng ý thử qua lại với anh, trong một tháng này, tình cảm của hai người nhanh chóng dâng cao, không lâu liền lâm vào tình yêu cuồng nhiệt.

Năm ngón tay hai người đan xen chặt chẽ, trong mắt của anh tình ý đậm tới mức tan không được, chỉ cảm thấy càng nhìn cô càng đẹp.

“Đừng như một kẻ ngốc, nhìn chăm chăm vào em.” Cô cười khiển trách.

“Bây giờ rốt cuộc anh đã hiểu rõ, cái gì gọi là trong mắt người tình là Tây Thi rồi.”

“Lời này của anh giống như là lạ?” Làm sao nghe có vẻ như muốn nói nhìn cô rất xấu xí.

“Bởi vì anh cảm thấy thật giống như em càng lúc càng đẹp.” Khiến cho anh muốn giấu cô đi, không muốn chia sẻ với người khác vẻ đẹp của cô, càng không muốn cô cười với người đàn ông nào khác ngoài anh, điều đó khiến cho anh ghen tỵ.

Giang Tử Tự không biết nên cười hay là nên cúi.

Sau khi qua lại, cô phát hiện thậm chí anh còn bá đạo hơn cô tưởng, mỗi lần cô nói chuyện với người đàn ông khác lâu một chút, sẽ thấy anh mất hứng, nên có nhiều người đàn ông nhìn cô nhiều một chút, anh liền dùng ánh mắt dọa người nhìn người ta chăm chăm, nghĩ muốn cầm dao chém người ta thành hai mảnh.

“A, buổi trưa em muốn ăn cái gì?” Sắp tới buổi trưa, bụng của cô hơi đói rồi.

“Em có muốn ăn món ăn ở Zehder* không? Phía trước có nhà Zehder phòng ăn cũng không tệ lắm.” Cam Nhĩ Khiêm suy nghĩ một chút đề nghị. (*: hình như món ăn Ý thì phải)

“Ừ, được.” Vừa mới nói xong, đột nhiên một cô gái nhảy ra, phấn khích chỉ vào hai người.

“Ha, bây giờ cậu đã bị bắt.”

“Tiểu Mỹ.”

Giống như bắt được giặc, Tiểu Mỹ chỉ ngón trỏ vào bọn họ, “Hai người các người quả nhiên đi cùng nhau, Từ Từ, lần này cậu không chối nữa chứ?”

“.....” Nhất thời Giang Tử Tự không nói gì.

Cam Nhĩ Khiêm liếc cô một cái, nhận ra cô.

“Cô là nhân viên của câu lạc bộ thể hình Lục Dã, hình như gọi là..... Tiểu Mỹ đúng không?”

“Đúng đúng đúng, không sai.” Cô rất cảm động, vậy mà cậu hai nhà họ Cam còn nhớ tên của cô.

Anh nói tiếp: “Nếu như không có chuyện gì khác, chúng tôi muốn đi ăn cơm.”

Tiểu Mỹ瑟瑟, con mắt sáng long lanh chờ đợi anh mở miệng hỏi cô có muốn đi cùng hay không.

Nhưng thấy anh giống như không đếm xỉa tới sự tồn tại của cô, dứt Giang Tử Tự đi qua người mình, vẫn là Giang Tử Tự biết lễ phép, quay đầu lại nói với cô: “Tiểu Mỹ, thật xin lỗi, chúng tôi đi trước, lần sau tán gẫu tiếp nhé.”

Cô cắn tay, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Hai người kia cũng hơi quá đáng, tốt xấu gì cũng làm bộ hỏi cô một câu chứ, cô cũng không thật sự muốn đi theo làm kỳ đà cản mũi, lại có thể bỏ cô mà đi như vậy.

“Để cho Tiểu Mỹ nhìn thấy chúng ta, nhất định lần này trong câu lạc bộ Lục Dã lại một trận tin đồn xôn xao.”

“Miệng ở trên mặt bọn họ muốn đồn gì thì cho họ đồn đi.” Cô nghĩ việc ở Lục Dã, anh cũng không đến Lục Dã nữa, tìm trung tâm tập thể hình khác.

“Nhất định cậu ấy cho là lúc trước em nói dối cậu ấy.” Lúc trước cô nói với Tiểu Mỹ mình và Cam Nhĩ Khiêm không có gì, nhưng bây giờ lại bị cậu ấy bắt gặp hai người bọn họ ở chung một chỗ.

“Em nói cô ấy cái gì?”

“Em nói với cậu ấy giữa em và anh là không thể nào.” Những lời này cô cũng từng nói với anh, xem ra, mọi người không nên nhắc tới là tốt hơn.

Mặt Cam Nhĩ Khiêm lộ vẻ há hê. “Bây giờ em biết, anh có bản lĩnh thay đổi việc không có khả năng nha.”

“Có muốn em tặng bằng khen cho anh không?” Cô liếc mắt nháy mắt với anh.

Anh hátt mặt cười nói: “Cho anh một nụ hôn tương đối thực tế hơn.”

Cô ngoắc ngoắc ngón tay với anh, ý bảo anh cúi người xuống.

Cam Nhĩ Khiêm vui mừng, cho là cô thật sự muốn hôn anh, vội vàng hạ thấp mặt xuống tìm kiếm môi cô.

Cô lại nhón chân lên, khẽ hôn lên tóc anh, sau đó giống như đổ một đũa nhỏ vỗ vỗ đầu của anh.

“Ngoan nha.”

Anh giả vờ trợn mắt lên giận dữ nhìn cô. “Lá gan của em càng ngày càng lớn, dám đùa anh.”

Giang Tử Tự không bỏ qua bộ dạng kia của anh, cười không ngừng nói: “Em đói rồi, anh nói nhà hàng kia ở chỗ nào?”

Không nỡ để cho cô đói bụng, Cam Nhĩ Khiêm quyết định trước hết tha cho cô một lần.

“Ngay ở phía trước, nếu như em đói bụng đến nỗi không thể nhúc nhích, anh có thể công em”

Mắt đen của cô tràn đầy nụ cười, “Em mới không có vô dụng như vậy, đi nhanh một chút.”

Nhìn thấy hai người thân mật tay nắm tay đi qua, Du Lệ Như ngồi trong quán cà phê đối diện, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt trầm xuống dữ tợn.

Không tin mình sẽ bại bởi Giang Tử Tự, lại càng không nguyện ý tin tưởng Cam Nhĩ Khiêm sẽ chọn cô, mà không phải sắc đẹp, gia thế mình cũng trội hơn Giang Tử Tự gấp trăm lần.

Cam Nhĩ Khiêm nhất định chỉ là một lúc choáng váng đầu óc, cô phải làm cho anh tỉnh táo lại, nhận ra rõ ràng cô mới là người anh nên chọn, mà không phải là Giang Tử Tự.

“Cái gì? ! Cậu nói cậu và Cam Nhĩ Khiêm đang qua lại. OMG!” Kha Trân Trân giật mình há to miệng.

Bởi vì ngày hôm qua tan lớp thì cô thấy trước trường có một người đàn ông lái xe tới đón Giang Tử Tự, cô loáng thoáng nhìn thấy người đàn ông trên xe kia một chút, cảm thấy anh ta có dáng dấp có chút giống Cam Nhĩ Khiêm, cho nên hôm nay vừa tới trường, liền ép hỏi Tử Tự, không ngờ tới sẽ hỏi ra tin tức giật gân.

Nhưng Dung Ngọc chỉ mỉm cười, giống như đã sớm biết được cái gì.

“A, Dung Ngọc, tại sao cậu không có chút ngạc nhiên nào?” Kha Trân Trân cảm thấy cô im lặng quá không bình thường.

Lúc này Dung Ngọc mới tiết lộ một chuyện, “Thật ra thì, ngày đó tớ thấy được.”

“Cậu thấy được cái gì?” Kha Trân Trân không hiểu hỏi tới, Giang Tử Tự cũng liền tò mò.

Dung Ngọc mỉm cười nhìn Giang Tử Tự, “Ngày đó tớ quên mang điện thoại di động, nghĩ quay trở lại lấy, thì thấy Tử Tự té xuống lầu, kết quả là Cam Nhĩ Khiêm nhào qua muốn đỡ cậu, sau đó cậu liền ngã trên người của anh ấy.”

“Hà, là anh ấy chạy tới?” Nghe vậy, Giang Tử Tự hơi kinh ngạc.

“Ừ, tớ thấy được là anh ấy tự mình chạy lên trước, anh ấy nghĩ muốn cứu cậu, cho nên đưa hai tay ra ôm lấy cậu, sau đó mới ngã xuống đất.” Chính là một màn, để cho cô mờ mờ ảo ảo còn cảm thấy hình như Cam Nhĩ Khiêm đối với Tử Tự có chút không giống.

“Tớ vẫn còn cho là làm sao lại đúng lúc như vậy, té xuống ngã trên người anh ấy.” Giang Tử Tự lộ vẻ có chút xúc động.

Về mặt Kha Trần Trần hâm mộ nhìn cô.

“Xem ra Cam Nhĩ Khiêm là thật sự rất yêu thích cậu nha, ngay cả một chút thương tổn cũng không để cho cậu chịu đâu.”

“Anh ấy không nói với tớ chuyện này.”

“Chính là như vậy cho nên mới cảm động, người đàn ông lẳng lẽ cố gắng, đang tin cậy hơn so với mấy tên đàn ông ba hoa chích chòe kia. Hoàn hảo cậu đón nhận anh ấy, nếu không anh ấy có chút đáng thương.”

Nói xong, Kha Trần Trần đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, chuyện của cậu và anh ấy, Du Lệ Như biết không?” Lúc trước người phụ nữ kia còn thề son sắt, nhất định sẽ làm cho Cam Nhĩ Khiêm yêu cô ta, lần này thật muốn xem sau khi biết cô ta sẽ có sắc mặt như thế nào?

Nhất định sẽ tức giận không ít.

“Cô ta biết rồi.” Gần đây mỗi lần Du Lệ Như đến Thượng Tân thì luôn dùng một ánh mắt tức giận trừng trừng nhìn cô hận không thể giết chết.

“Cô ta biết?” Về mặt Kha Trần Trần sáng khoái mà nói: “Ha, Cam Nhĩ Khiêm chọn cậu không chọn cô ta, nhất định cô ta tức điên, thấy muốn thấy về mặt cô ta ngay lúc đó.”

“Trần Trần, cậu không cần có ý đi trêu chọc cô ta nha.” Giang Tử Tự nhắc nhở bạn tốt.

“Yên tâm, cô ta nhất định tức điên rồi, tớ mới không đi qua tự làm mất mặt.”

“Giang Tử Tự, cô không cần đắc ý, oai phong sẽ không được lâu đâu, anh Nhĩ Khiêm chỉ là tạm thời thích cái mới, cho nên mới muốn chơi đùa với loại con gái bình thường như cô một chút, chờ đến khi anh ấy chơi ngán thì sẽ một cước đá văng cô.”

Đối mặt với khiêu khích của Du Lệ Như, Giang Tử Tự không nhúc nhích chút nào, trên mặt mang nụ cười, mở miệng.

“Cám ơn cô nhắc nhở, nhưng tôi nghĩ rằng tôi có thể phân biệt rõ ràng là rốt cuộc anh ấy nghiêm túc hay là đang chơi đùa.”

Du Lệ Như thấy sắc mặt cô bình tĩnh như cũ, không bị lời nói của cô ta làm ảnh hưởng, tức giận gầm gọng the thé tiếp tục nói: “Cô phân biệt rõ ràng sao? Tôi thấy cô có lẽ là đang đắm chìm trong niềm vui muốn từ ma tước trở thành phượng hoàng, đâu đã sớm bị anh Nhĩ Khiêm hôn cho mê man, quên mất thân phận của mình là gì! Cô cho rằng dựa vào thân phận của cô, sau này anh Nhĩ Khiêm sẽ cưới cô sao? Đừng nằm mơ nữa, sau này anh ấy sẽ lấy chính là con gái nhà giàu môn đăng hộ đối như tôi, không phải loại con gái nghèo nàn lạc hậu như cô.”

“Bây giờ tôi còn trẻ, chưa tính đến chuyện kết hôn, chỉ là, tôi nghĩ Nhĩ Khiêm không phải là loại người nông cạn như vậy, sẽ đi so đo gia thế gì đó, thời nay còn quan tâm loại chuyện như vậy nữa, thông thường là loại người có tư tưởng cổ hủ.” Giọng Giang Tử Tự vẫn không nóng không lạnh, lại âm thầm chê bai phê bình ý kiến của đối phương.

Cô hiểu rõ Du Lệ Như là cố ý muốn dùng lời bức cô lùi bước, đáng tiếc cô không phải là người dễ dàng bị dao động, khi chuyện mà cô nhận định, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng lùi bước, ngăn cản sẽ chỉ làm cho cô càng thêm kiên định ý nghĩ của mình, loại bỏ khó khăn, dũng cảm bước tới.

Huống chi, hiện tại cô và Cam Nhĩ Khiêm tình cảm đang ngọt như mật, làm sao lại dễ dàng bị cô ta gây chia rẽ.

Yêu một người thì phải gửi gắm, niềm tin tuyệt đối, cô tin tưởng Cam Nhĩ Khiêm đối với cô đều xuất phát từ tấm lòng chân thật.

Thấy mình nói như thế nào cũng dễ dàng bị cô đáp trả lại, về mặt Du Lệ Như tức chết.

“Giang Tử Tự, tôi thật sự thương hại cô, cô không nhìn rõ thực tế, tình nguyện cho mình đắm chìm trong ảo tưởng, không muốn tỉnh lại, đợi đến một ngày anh Nhĩ Khiêm vứt bỏ cô, ảo tưởng tan biến, sợ rằng cô sẽ khổ sở sống không bằng chết”

Chợt một giọng nói nghiêm khắc vang lên, “Lệ Như, cô ở đây nói nhăng nói cuội gì đó!”

“Anh, anh Nhĩ Khiêm, không phải anh đi ra ngoài rồi sao? Làm sao trở lại nhanh vậy?” Nhìn thấy anh đi vào phòng kế toán, làm cho Du Lệ Như sợ hãi. Anh sẽ không nghe được những lời cô vừa nói chứ?

“Cô mới nói cái gì với Tử Tự??” Mặt anh u ám tức giận tròn mắt nhìn cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 4.2

Edit: Lavender – Blue

Cô ta chợt dạ không dám trực tiếp nhìn ánh mắt sắc bén của anh.

“Em...em chỉ đang nói chuyện phiếm với cô ấy mà thôi, không có, không có nói gì.”

Thấy cô ta dám nói cũng không dám thừa nhận, Cam Nhĩ Khiêm nổi giữ chặt cổ tay của cô ta, lôi cô ta đi ra ngoài, mãi cho đến cửa chính mới thả đẩy cô ta ra.

“Tôi nói một lần cuối cùng cho cô biết, tôi đối với cô không có chút cảm giác nào, người tôi yêu là Tử Tụ, nếu lần sau để cho tôi biết được cô ở trước mặt Tử Tụ nói thị phi gây chia rẽ, cho dù là em gái của Chí Mậu, tôi cũng không tha cho cô.”

“Anh Nhĩ Khiêm, đến tốt cùng em có chỗ nào không tốt, anh nói cho em biết, em có thể sửa đổi mà?” Du Lệ Như cắn môi, đôi mắt nước mắt lưng tròng chỉ một lát là sẽ rơi xuống.

“Cô không phải là người phụ nữ tôi muốn, cho dù cô thay đổi hoàn hảo đến đâu tôi cũng không thể nào động lòng với cô.” Cam Nhĩ Khiêm nói xong lời muốn nói, bỏ cô ta lại, đi thẳng trở về trong công ty.

“Tử Tụ, mới vừa rồi Lệ Như nói những thứ nhảm nhí kia, em không nên cho là thật.” Anh lo lắng cô sẽ phải chịu đựng gây xích mích, mà nghi ngờ tình cảm anh dành cho cô.

“Em không để ý.” Giang Tử Tụ khẽ mỉm cười nói.

“Thật?” Anh có chút nghi ngờ là cô đang giả vờ bình tĩnh.

“Thật. Em hiểu dụng ý của cô ấy, em sẽ không dễ dàng bị người ta kích động như vậy.”

Cam Nhĩ Khiêm nhìn cô chăm chú một lát, thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, thấy rằng cô thật sự không chút nào để ý những lời Du Lệ Như vừa nói, yêu thích cô lại tăng thêm một bậc, không kiềm chế được xúc động, cúi mặt xuống muốn hôn cô.

Cô đưa tay chặn miệng anh lại.

“Nơi này là phòng làm việc.”

Anh đi tới khóa cửa phòng kế toán, “Bây giờ sẽ không có người xông vào.”

“Anh. . . .” Đôi môi bị anh chiếm đoạt, cô từ từ nhắm mắt lại, không hề chống cự nữa, hưởng phần ngọt ngào ái muội thân mật triền miên kia. Tay của anh trượt vào trong áo cô, vân vê vuốt trước ngực tròn của cô.

Chán ghét lớp áo ngực gây cản trở, nghĩ muốn cởi trói buộc ra, bị cô kéo tay ra, cô thờ nhẹ đẩy anh ra.

“Anh không cần làm loạn.” Cô nhỏ giọng cảnh cáo.

“Anh nghĩ muốn em.” Trong mắt của anh đầy lên dục vọng.

Giang Tử Tụ lui ra một bước chỉnh sửa quần áo, nghiêm nghị nói: “Anh đã đồng ý sẽ tôn trọng em mà.”

Cam Nhĩ Khiêm kiềm chế lại ham muốn nóng bỏng đang lan trong cơ thể lại. “Anh chưa từng quên. Chỉ cần em không muốn, bất cứ chuyện gì anh đều sẽ không ép buộc em.” Nói xong, anh đi ra khỏi phòng kế toán.

Nhìn anh rời đi, trên môi Giang Tử Tụ hiện lên nụ cười. Thật vui cho dù ở thời điểm nào, anh đều không quên lời hứa của anh.

Cũng như tất cả các cặp tình nhân khác, cũng có lúc giữa bọn họ sẽ có cãi nhau.

Nhưng tình cảnh như thế cũng không nhiều, chỉ có lúc Cam Nhĩ Khiêm ăn giấm chua mới có thể xảy ra.

Giống như lúc này, Giang Tử Tụ đỡ Tạ Minh Thánh bị đánh một quyền dậy, mặt mày nhuộm vẻ tức giận hỏi: “Tại sao anh không biết tốt xấu liền đánh người?”

“Người này cậ ta hôn em!” Cam Nhĩ Khiêm lên án.

“Con mắt nào của anh nhìn thấy anh ấy hôn em hả?” Cô là người trong cuộc, cũng không biết có chuyện này nữa, rốt cuộc anh nhìn thấy chỗ nào?

“Hai con mắt anh đều thấy được, cậu ta ——”

Tạ Minh Thánh vội vàng lên tiếng cắt đứt lời nói của Cam Nhi Khiêm.

“Học muội, đừng trách Cam tiên sinh, có thể là bởi vì góc độ, Cam tiên sinh nhất thời hoa mắt nhìn lầm thôi. Anh không có việc gì, hai người đừng vì anh mà phá hư tình cảm.”

Cam Nhi Khiêm nghe vậy nổi giận nín lấy cổ áo của Tạ Minh Thánh, “Cậu dám nói tôi hoa mắt hả, vừa rồi rõ ràng cậu đã.”

“Anh buông học trường ra, “Giang Tử Tự tiến lên ngăn tay của anh, nói với Tạ Minh Thánh: “Học trường, thật xin lỗi, anh có việc, rời đi trước không sao.”

“Được.” Tạ Minh Thánh vội vã cầm đồ của mình lên, đi nhanh ta khỏi phòng hội học sinh.

“Em có biết vừa rồi cậu ta làm gì với em không?” Cam Nhi Khiêm giận đến mức trong mắt bốc lửa.

Về mặt cô lạnh lùng, “Em chỉ biết vừa rồi em đang cùng anh ấy thảo luận chuyện của cuộc họp hội học sinh, anh giống như người điên, không nói một tiếng xong tới liền đánh anh ấy một đấm.”

Đối mặt với chỉ trích của cô, Cam Nhi Khiêm giận đến giờ chân, “Cậu ta mới vừa hôn trộm tóc em, một chút cảm giác em cũng không có sao?”

Giang Tử Tự nghi ngờ nhú mày, “Anh ấy hôn trộm tóc của em? Lúc nào chứ?”

“Em cúi đầu viết thì cậu ta đứng sau lưng em, cúi mặt xuống hôn tóc của em.” Thật đáng chết, cho dù chỉ là tóc, anh cũng không cho người đó dám can đảm những chạm cô, chỉ đánh cậu ta một đấm, quá tiện nghi cho tên nhóc kia rồi.

“Cho dù thật là vậy, anh cũng không nên tùy tiện đánh người.” Cô nhẹ nhàng trách.

“Anh không nên đánh cậu ta? Chẳng lẽ em muốn anh phải trơ mắt nhìn cậu ta từng bước làm ra chuyện gì không an phận với em sao?”

“Ý của em là, anh có thể dùng cách khác tốt hơn ngăn cản anh ấy, nhưng không phải là sử dụng bạo lực. Anh cũng không phải là người dã man, vì sao phải thô bạo như vậy?”

Nghe cô chỉ trích, Cam Nhi Khiêm tức giận bất bình nói: “Không sai, anh là người dã man, người học trường kia của em là người có văn hóa!”

Thấy anh tức giận đến trên trán nổi lên gân xanh, Giang Tử Tự không đành lòng, thở dài một tiếng, cầm tay của anh hạ giọng nói: “Về sau em sẽ cố gắng hết sức cách xa anh ấy một chút, như vậy được rồi chứ.”

“.” Anh quay mặt, còn đang tức giận.

“Được rồi, chờ anh hết giận thì tới tìm em là được, em muốn đi trước.”

Cô lại dám vứt bỏ anh như vậy, người phụ nữ này là đến ăn hiếp anh sao?

“Em muốn đi đâu?” Anh kéo cô lại.

Giọng nói có mang theo ý cười, “Đến công ty, đầu tháng rồi, phải chỉnh sửa cho xong báo cáo tài chính tháng trước, giao cho lão tổng giám đốc đại nhân thân ái lộn xộn xem.”

Cam Nhi Khiêm bốt giận một nửa, sóng vai cùng cô đi ra ngoài, vẫn không nhận được nhắc đi nhắc lại.

“Anh đã sớm cảnh cáo em, cái tên gia hỏa họ Tạ kia đối với em không có lòng tốt, muốn em cách xa cậu ta ra, em lại dám không nghe lời anh nói, nếu vừa rồi anh không đến tìm em, thật sự không biết cậu ta sẽ làm gì với em!”

Giang Tử Tự giải thích, “Em là thư ký hội học sinh, anh ấy là chủ tịch, cho dù tránh anh ấy thế nào vẫn không tránh khỏi sẽ phải chạm mặt nhau được.”

“Em từ chối thư ký đó đi, bảo bọn họ tìm người khác thay thế em.”

Thấy anh lại dùng giọng điệu lộng quyền này ra lệnh cô, cô cau mày, Cam Nhi Khiêm lập tức cảnh giác, vội vàng sửa đổi lời nói.

“Ý của anh là, bình thường em phải đi học, sau khi tan lớp lại phải đến công ty giúp một tay, đã bận rộn như vậy, cần gì ôm việc của hội học sinh trên người, loại chuyện đó cũng không phải không có em thì không được.”

Ngoài dự đoán của anh, lần này cô rất dứt khoát đồng ý.

“Ừ, ngày mai em sẽ dốc lòng xin từ chức công việc thư ký hội học sinh.”

“Thật?” Anh vui mừng.

“Thực tế, em cũng nghĩ đợi sau khi chuyện của hội học sinh kết thúc, liền từ chức ở hội học sinh, bởi vì thật sự em cũng có chút không giúp được.” Nghĩ tới một chuyện, cô hy vọng anh xác thực, “Em nghe đồng nghiệp trong công ty nói, Du Lệ Như uy hiếp anh, nếu như anh không chia tay em, ngân hàng sẽ không đồng ý đẩy số tiền xuống, có chuyện này không?”

“Thật có chuyện này.” Cam Nhĩ Khiêm không có phủ nhận.

“Nếu như số tiền kia không được đẩy xuống đúng lúc, vậy chuyện anh muốn mua Tịnh Phong, không có cách nào ký hợp đồng đúng hạn?” Cô biết đối với Tịnh Phong anh nhất định phải có được.

“Đáng tiếc chuyện ngân hàng không phải cô ta làm chủ, khoản tiền kia sẽ đúng hạn đẩy xuống. Huống chi, cho dù ngân hàng tư nhân nhà họ Dung không đồng ý giúp anh, vẫn có ngân hàng khác đồng ý cho anh vay tiền.” Biểu hiện một năm qua của Thượng tấn, anh hoàn toàn không sợ không tìm được ngân hàng đồng ý cho anh vay tiền, không đủ năng lực, còn có thể cầu cứu người nhà.

Nghe anh nói như vậy, Giang Tử Tự liền yên tâm.

Cũng không phải cô lo lắng anh sẽ vì Du Lệ Như uy hiếp mà có dao động, cô tin tưởng với tính cách của anh, không chỉ không bị uy hiếp, mà chỉ sợ ngược lại còn có thể bị quất mắng một trận không ngừng, cô lo lắng chính là chuyện hợp tác mua Tịnh Phong sẽ bị ảnh hưởng.

Biết cô đang quan tâm anh, dư âm tức giận lúc này thành hư không, vẻ mặt gọi lên nụ cười.

“Em không cần phải lo lắng cho anh, người đàn ông của em cực kỳ có năng lực.”

Cô mỉm cười chế nhạo anh, “Thật sao? Em nghe nói Thượng Tấn đã từng thiệt hại mất một nửa vốn, tài chính khủng hoảng nghiêm trọng.”

“Không sai, Thượng Tấn từng thiệt hại mất một nửa vốn, nhưng đó chỉ là lúc khởi đầu một năm trước.” Cam Nhĩ Khiêm tự đắc tự mãn nói tiếp: “Hiện tại anh hoàn toàn nắm giữ bí quyết kinh doanh rồi, Thượng Tấn bây giờ, nhưng thương nghiệp mạnh như thiên lý mã, không đến 5 năm, anh dám cam đoan không chỉ Đài Loan, Châu Á và toàn thế giới cũng sẽ nghe được danh hiệu Thượng Tấn.”

Tài chính của Thượng Tấn, có một nửa là mẹ đầu tư, một nửa còn lại kia là của anh có lúc học đại học, cha cho ba anh em bọn họ mỗi người năm trăm vạn, để cho bọn họ tự học cách tập đầu tư quản lý tài sản.

Anh liền lợi dụng số tiền kia, đầu tư vào cổ phiếu và mua bán hàng hóa, sau mấy năm, năm trăm vạn lúc đó đã thành hơn mấy chục lần, vì vậy anh liền dùng chút tiền này thành lập Thượng Tấn.

Cũng bởi vì anh ném tất cả tiền vào, cho nên anh chỉ cho phép mình thành công không cho phép thất bại, điều hành Thượng Tấn.

Hao tổn nửa năm trước, một lần để cho anh hoài nghi năng lực của bản thân, may mắn là sau khi anh phát hiện vấn đề, sửa chữa lại thiếu sót, đột phá qua ải khó khăn, một năm sau, và cuối cùng xoay chuyển Thượng Tấn.

“Thật là khát vọng lớn, em mỗi mắt mong chờ.” Giang Tử Tự nhìn người đang ông giờ phút đang hăm hở bên cạnh, trong mắt tràn đầy nhu tình cười.

“Anh sẽ không làm cho em thất vọng.” Tiếng chuông đột ngột vang lên, Cam Nhĩ Khiêm lấy điện thoại di động ra. “Này, tôi là Cam Nhĩ Khiêm. Cái gì? Được, tôi lập tức đi qua.”

Thấy vẻ mặt của anh hơi trầm xuống, Giang Tử Tự ân cần hỏi: “Sao vậy? Ai gọi tới?”

Mây rậm của Cam Nhĩ Khiêm nhú lại, “Chỉ Mậu gọi tới, cậu ấy nói em gái cậu ấy uống thuốc ngủ tự tử, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện.”

“A, tại sao cô ấy phải làm vậy?” Cô chợt nghĩ đến, chỉ sợ là vì anh.”VẬY anh nhanh tới đó đi.”

Hết chương 4!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia Nhà Họ Cam Cần Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.